Ἀριθ. 6 καὶ 7 15 *Ἰουλίου* / 1 *Αὐγούστου* 1921

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Ὁδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΕΚΔΟΤΗΣ : **Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ**

ΕΟΝ

REVUE BI-MENSUELLE METAPHYSIQUE ET PHILOSOPHIQUE
12, Rue Navarin, Athènes

Editeur—Directeur : **A. HADJIAPOSTOLOU**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 50

'Αριθ. 6 καὶ 7 15 'Ιουλίου / 1 Αὐγούστου 1921

"Ο,τι εἶνε ἐπάνω, εἶνε ὅπως ἐκεῖνο ποῦ εἶνε κάτω, ὅ,τι εἶνε κάτω, εἶνε ὅπως ἐκεῖνο ποῦ εἶνε ἐπάνω. ΕΡΜΗΣ Ο ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ
ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ & ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
'Οδὸς Ναυαρίνου 12
ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ & ΕΚΔΟΤΗΣ: Α. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Τὰ χειρόγραφα δημοσιευόμενα δὲν ἐπιστρέφονται	ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ 'Εσωτερικοῦ δραχ. 12.— Αἰγύπτου Γ. Δ. 50.— 'Αμερικῆς Δολ 2.50	Αἱ ἐπιστολαὶ ἐν γένει πρὸς τὴν διεύθυνσιν

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἐγράψαμεν τὴν σύντομον ἐντύπωσίν μας, ἐπὶ τῶν παρὰ τοῦ κ. Δ. Μπερώτα ἐκδοθέντων δύο βιβλίων πνευματιστικῶν ἀνακοινώσεων καὶ μεταξὺ ἄλλων εἴπομεν, ὅτι ὁ πνευματισμὸς ἀσκεῖται εἰς τὸν τόπον μας **διλλεταντικῶς**, καὶ ὅτι, μολονότι φρονοῦμεν, ὅτι οὗτος εἶνε ἀνίκανος νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ἐξετάζον πνεῦμα ἀποτελῶν τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς μεταφυσικῆς ἐπιστήμης, ἡ μελέτη των εἶνε ἐπιβεβλημένη καὶ ὠφέλιμος.

Ταῦτα ἔθιξαν πολλοὺς τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἵτινες ἔσπευσαν νὰ μᾶς διαβεβαιώσουν οἱ μέν, ὅτι ἔχομεν λάθος φρονοῦντες ὅτι ὁ πνευματισμὸς δὲν ἀσκεῖται **σοβαρῶς** εἰς τὸν τόπον μας, οἱ δέ, ἀρνούμενοι καὶ τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ, ἐξ ὁλοκλήρου, μᾶς εἶπον ὅτι ὀφείλομεν νὰ προχωρήσωμεν καὶ νὰ καυτηριάσωμεν ὅ,τι γίνεται σήμερον, τὸ ὁποῖον οὔτε σοβαρὸν εἶνε, οὔτε ἀξίαν τινὰ δύναται νὰ ἔχῃ.

Σπεύδομεν νὰ πληροφορήσωμεν τοὺς διαμαρτυρηθέντας καὶ

τῶν δύο μερῶν, ὅτι αἱ διαμαρτυρίαι των λαμβανόμεναι ὡς παρατηρήσεις, εἶνε ἀπολύτως λογικαί, λαμβανόμεναι ὅμως ὡς *γνῶμαι*, δὲν ἀνταποκρίνονται καθόλου εἰς τὰ πράγματα. Ἀκριβῶς διότι πάντες οἱ ἀσχολούμενοι, ἢ ὁπωσδήποτε παρακολουθοῦντες τὸν πνευματισμόν, δὲν ἔχουσι γνῶσιν αὐτοῦ, στεροῦνται μεθόδου, μέσων, προγράμματος, ἀγνοοῦσι τί πρόκειται νὰ ζητήσωσιν ἢ νὰ ἀποκομίσωσιν ἢ νὰ ἐπιδιώξωσιν ἐκ τῆς ἐξετάσεως αὐτοῦ, ἐδημιουργήθη ἡ σύγχισις ἥτις ἐξεδηλώθη ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὅσων ἐγράψαμεν.

Θὰ ἐπιχειρήσωμεν, λίαν συντόμως, νὰ τοποθετήσωμεν τὸ ζήτημα.

Εἶνε ἀπολύτως δύσκολον σήμερον ν'ἀρνηθῇ τις τὴν ὕπαρξιν τοῦ πνευματισμοῦ, τὰ ἀποτελέσματά του καὶ τὰ ὠφελήματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τόσων πλέον ἐτῶν, προσφέρει εἰς τὴν ἀνθρωπότητα. Ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἔχωμεν συνειθίσει νὰ κρίνωμεν ἐντελῶς αὐταρχικῶς καὶ ὑποκειμενικῶς πᾶν ζήτημα τιθέμενον ὑπὸ τὴν κρίσιν μας, μὲ ὅσην εὐκολίαν καὶ ἂν ἀπορρίπτωμεν κάτι τὸ ὁποῖον ἁπλῶς δὲν συμβαδίζει μὲ τὸν χαρακτῆρα, τὰς γνώσεις ἢ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν μας, τὸ παμμέγεθες καὶ ὡραῖον ἀνάκτορον τὸ ὁποῖον ἀνήγειρεν ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις καὶ ἔρευνα, ὅσον ἀφορᾷ τὸν πνευματισμόν, δὲν εἶνε δυνατὸν οὔτε νὰ παροραθῇ, οὔτε νὰ θεωρηθῇ ὡς ἱσπανικὸς πύργος, κατὰ τὴν γαλλικὴν ἔκφρασιν.

Δύνανται πολλοὶ νὰ τὸν θεωρῶσιν ὡς κάτι τὸ καινοφανές, ὡς ἀγυρτείαν, χωρὶς μὲ τοῦτο νὰ σείωνται, τὸ παράπαν, αἱ ρίζαι του ἐμπεπηγμέναι εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην γνωστὴν καὶ ἀπόκρυφον ἱστορίαν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ διὰ τῆς ἀδιαφορίας των, οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύουσιν εἰμὴ βραδυποροῦσαν σκέψιν, διὰ δὲ τῆς ἀρνήσεώς των, δειλίαν πρὸς ἔξοδον ἐκ τοῦ φλοιοῦ των, ἐκ τοῦ κελύφους των.

Ὁ Πνευματισμὸς ὑπάρχει καὶ τοῦτο εἶνε βέβαιον, ὅσον ὅτι ὁ ἥλιος μᾶς θερμαίνει. Πρὸς ἀπόδειξιν δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη μαρτυριῶν. Πρὸ τόσου χρόνου καὶ εἰδικώτερον ἀπὸ τὸν 19ον αἰῶνα, ἠσχολήθησαν εἰς τοῦτον οὐχὶ τυχαῖοι ἄνθρωποι. Ἐπιστήμονες ἀξίας, παρατηρητικότητος καὶ ἐρεύνης, ἐγγύφαντες μὲ ὅλην τὴν δυσπιστίαν τὴν ὁποίαν αὐτὴ αὕτη ἡ ἐπιστήμη των τοὺς ἐνέπνεε, κατέληξαν νὰ ἀναγνωρίσωσι τὴν ὕπαρξιν αὐτοῦ καὶ νὰ διαπιστώσωσι κατὰ τὸν κατηγορηματικώτερον τρόπον, τὰ ἀποτελέσματά του καὶ τὰ φαινόμενα. Σωματεῖα, κέντρα, λέσχαι, σύλλογοι, σχολαὶ καὶ τόσαι ἄλλαι ὀργανώσεις, πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, ἱδρύθησαν πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐξετάσεως τοῦ Πνευματισμοῦ καὶ δὲν ἔπαυσαν ἔκτοτε, οὐδὲ παύωσι, νὰ καθιστῶσι γνωστὴν τὴν πρόοδον καὶ τὰς μελέτας των. Συγγράμματα πλεῖστα, φέροντα τὰς ὑπογραφὰς διακεκριμμένων ἐρευνητῶν εἰς τὸν ἐπιστημονικὸν διεθνῆ ὁρίζοντα, ἐδημοσιεύθησαν πραγματευθέντα τὸν Πνευματισμόν, ἐξ ὅλων αὐτοῦ τῶν ἀπόψεων. Εἰς τὴν ὅλην αὐτὴν

προσπάθειαν καὶ ἔρευναν, συντελεσταὶ πολύτιμοι ὑπῆρξαν τὰ ἄτομα, ἅτινα ἔσπευσαν νὰ δώσουν εἰς τοὺς ἀναλαβόντας τὴν ἔρευναν, μεγάλην βοήθειαν διὰ τῆς γνωστοποιήσεως ὅλων τῶν φαινομένων τὰ ὁποῖα εἶχον ἐξ ἰδίας των πείρας συγκεντρώσει καὶ υποστῆ.

Εἶνε πάντα ταῦτα μηδέν ; Πρόκειται λοιπὸν περὶ οὐτοπίας ἢ ἀπάτης ; Ἡ μεγάλη αὐτὴ λεγεὼν ἔζησε τὴν ζωήν της εἰς ἀτμόσφαιραν πεπλανημένην ; Αἱ βάσεις, ἡ ἱστορία καὶ αἱ πηγαὶ τοῦ Πνευματισμοῦ, χρονολογούμεναι ὡς εἴπομεν πρὸ ἀρκετῶν αἰώνων, δὲν εἶνε παρὰ ψεύδη;

Ἂν ναί, τότε καὶ ἡ ἄλλη ἱστορία πᾶσα καὶ αἱ πηγαὶ καὶ αἱ βάσεις τοῦ σημερινοῦ τῆς ἀνθρωπότητος οἰκοδομήματος, μεθ' ὧν συνυφασμένος εἶνε καὶ ὁ Πνευματισμός, εἶνε ἐπίσης ψευδεῖς.

Τὸ ἄτοπον εἶνε τόσον ἐμφανές, ὥστε ὁ καλῶς σκεπτόμενος ἄνθρωπος, ὀφείλει νὰ σταματήσῃ καὶ ἂν δὲν παραδεχθῇ ἀμέσως, ἂς ἐπιφυλαχθῇ νὰ ἐξετάσῃ. Οὐδεὶς δύναται νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τοῦτο.

Τῳόντι, ὑπάρχει ὁ Πνευματισμὸς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὑπάρχει ὁ ἀόρατος κόσμος— ὅσον ἀπαράδεκτον καὶ ἂν εἶνε τοῦτο παρά τινων—μεθ' ὧν ὁ ἄνθρωπος τῆς γῆς, ἔρχεται εἰς ἐπικοινωνίαν.

Ἡ συνάφεια, ἡ ἐπαφὴ αὕτη, ἡ δημιουργουμένη σχέσις, μεταξὺ τοῦ ὑλικοῦ καὶ ἀΰλου πεδίου, ἀκριβῶς διότι στηρίζεται ἐπὶ δύο τόσον ἀντιθέτων στρωμάτων, οὔτε εὔκολος εἶνε, οὔτε προσιτὴ εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα. Ὅπως εἰς τὴν γῆν ὑπάρχουν νόμοι, κανόνες, ὑπάρχει καὶ ἡ ἱεραρχία, τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ ἐν τῷ ἀΰλῳ κόσμῳ. Τὸ πιστοποιεῖ τοῦτο, ὁ Μέγας Σοφὸς καὶ Ἱεροφάντης τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου, Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος, λέγων : «Ὅ,τι εἶνε ἐπάνω, εἶνε ὅπως ἐκεῖνο ποῦ εἶνε κάτω, ὅτι εἶνε κάτω, εἶνε ὅπως ἐκεῖνο ποῦ εἶνε ἐπάνω». Πᾶσα ἀπόπειρα, συνεπῶς, ἐπαφῆς πρὸς τὸν ἀόρατον κόσμον, δέον νὰ γίνεται, ἀφοῦ προηγουμένως εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ προκαλέσωμεν τὴν ἐπαφὴν ταύτην καὶ ἀφοῦ αὕτη ἐπιτευχθῇ, δέον ἐπίσης νὰ γνωρίζωμεν, πῶς καὶ διατὶ ἀπευθυνόμεθα. Τὰ πνεύματα, εἶνε προθυμότατα νὰ μᾶς διευκολύνωσιν εἰς τοῦτο καὶ πάντοτε δὲν παραλείπωσι, νὰ μᾶς δίδωσι λίαν ὠφελίμους συμβουλάς.

Ἐν ἀγνοίᾳ λοιπὸν τῶν νόμων τούτων καὶ ὠθούμενοι ὑπὸ τῶν πλέον εὐτελῶν ἐλατηρίων, ὑπὸ μειρακιώδους περιεργείας, προβαίνομεν, εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχεν, εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ Πνευματισμοῦ. Ἀνίκανοι νὰ ἐννοήσωμεν καλῶς ὅτι ὁ Πνευματισμὸς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς ὑλικάς μας ὑποθέσεις, τὸν ἐπικαλούμεθα ἵνα πληροφορηθῶμεν, περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς κληρονομικῆς ἢ αἰσθηματικῆς μας ὑποθέσεως. Ἀδυνατοῦντες νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι διὰ τὸν ἄϋλον κόσμον δὲν ὑπάρχει τὸ διάστημα καὶ ὁ χρόνος, ἐπιμένομεν νὰ μᾶς ὁρισθῇ ἡ ἡμερομηνία τῆς συντελείας τοῦ ὅ,τι ζητοῦμεν. Μὴ δυνάμενοι δὲ ἀκόμη νὰ κατανοήσωμεν,ὅτι

τὰ πνεύματα πολλάκις μὴ γνωρίζοντα ποσῶς τὰς βουλὰς τῆς Θείας Προνοίας, δὲν δύνανται νὰ μᾶς διαφωτίσωσι ἐπί τινος ζητήματος, σπεύδομεν νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν σοβαρότητα καὶ ὕπαρξίν των. Καὶ ἀκόμη, μὴ μελετῶντες τοὺς νόμους τοῦ Πνευματισμοῦ, ἐπιμένομεν καλοῦντες, ὁποτεδήποτε καὶ δι' οἱανδήποτε αἰτίαν, πνεύματα, ὡς τὰ τοῦ Σωκράτους, τοῦ Οὐγκώ, τοῦ Ναπολέοντος, καὶ ἄλλα, ὡς ἐὰν τὰ πνεύματα ταῦτα, νὰ δύνανται, κατερχόμενα τὰ στρώματα ἅτινα τὰ χωρίζουν ἀπὸ τοῦ πλανήτου μας, νὰ ἔλθωσι νὰ ἀκούσωσι τὰ φληναφήματά μας.

Ὑπὸ τοιούτους ὅρους—καὶ οὕτω κατὰ τὸ πλεῖστον συμβαίνει παρ' ἡμῖν—οὔτε πνευματισμὸν μετερχόμεθα, οὔτε ὠφελούμεθα ἐξ αὐτοῦ καὶ μᾶλλον πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ἀπιστίας ὑπάρχει κίνδυνος νὰ παρεκκλίνωμεν, ἀντὶ νὰ ἑδραιώσωμεν ἐπὶ πλέον, τὴν ἐλαχίστην πίστιν ἥτις μᾶς ἀπέμεινε καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν τοῦ Ὑπερτάτου Κυριάρχου τοῦ Σύμπαντος. Τοιοῦτος πνευματισμὸς δὲν δύναται νὰ ὀνομασθῇ σοβαρὸς καὶ κάλλιον θὰ ἦτο νὰ ἔλειπε, χωρὶς ἐννοεῖται μὲ τοῦτο, νὰ ἀποκλείωμεν καὶ τὰς ἐλαχίστας πιθανῶς ἐξαιρέσεις ἐκείνων, οἵτινες μὲ ὑπομονήν, ἐπιμονήν, ἐπιμέλειαν καὶ πίστιν, μελετῶσι τοῦτον.

Ἀλλὰ οἱ νόμοι τοῦ ἀΰλου κόσμου χρήζουσιν ἐξαιρετικῆς καὶ μακροχρονίου μελέτης, ἵνα μὴ ὑποπίπτωμεν εἰς σφαλερὰ ἀποτελέσματα καὶ ἵνα μὴ λαμβάνωμεν ψευδεῖς ἀνακοινώσεις. Ὁ γράφων ταῦτα, πολλάκις διὰ τῆς γραφίδος του, δεχόμενος πρὸ παρὰ πολλῶν ἐτῶν, ἀνακοινώσεις διαφόρους, ἀγνώστων γεγονότων, ποιημάτων τοῦ Παράσχου καὶ πολλῶν ἄλλων διατριβῶν, ἐπιστοποίει ἀργότερον, ὅτι ταῦτα τῷ εἶχον μεταδοθῇ, ὁτὲ μὲν ψευδῶς, ὁτὲ ἀστηρίκτως, ὁτὲ δὲ ἀνυπάρκτως.

Τὰ πνεύματα δυστυχῶς δὲν δύνανται νὰ μᾶς καταστήσωσι σοφούς. Δύνανται ὅμως νὰ μᾶς ἀνοίξωσι τὴν πύλην πρὸς τὴν μεταφυσικὴν ἐπιστήμην, ὅπου ἀχανῆ πεδία, ὅπως ἡ Ἀστροσοφία, ἡ Θεουργία, ἡ Κοσμογονία κλπ. ἀναμένουν ματαίως, τὴν παλινόστησιν τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως.

Λαμβανομένων πάντων τούτων ὑπ' ὄψει, εὐκόλως θὰ κατανοηθῇ, διατί εἴπομεν ὅτι ὁ πνευματισμὸς εἶνε ἀνίκανος νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ ἐξετάζον πνεῦμα. Ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Ἀλήθειαν εἶνε ἀτέρμων καὶ δὲν τὴν διανύομεν, δυστυχῶς, διὰ μόνου τοῦ Πνευματισμοῦ.

Ὅσοι μᾶς ἐκάκισαν εἰπόντας ὅτι ὁ πνευματισμὸς δὲν ἀσκεῖται σοβαρῶς, ἂς φροντίσωσι νὰ ἀνεύρωσι τὸν σταθερὸν καὶ ἐμβριθῆ μελετητήν, ὅπως τὸν ἐννοοῦμεν, ὅσοι δὲ μᾶς προέτρεψαν νὰ καυτηριάσωμεν τὸν Πνευματισμόν, ἂς δείξωσι τὸ στοιχειῶδες ἐνδιαφέρον παντὸς διανοουμένου ἀνθρώπου, διὰ νὰ παρακολουθήσωσι μετὰ προσοχῆς ὅ,τι γίνεται.

Ἐλπίζομεν, τότε, ἀμφότεροι νὰ δικαιολογήσωσι κάπως τὰς σκέψεις μας.

ΑΝΤ. ΧΑΤΖΗΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΗΣ ΔΑΜΙΑΣ

('Αποκάλυψις τοῦ ἀστρικοῦ ἀποτυπώματος 3500 ἔτη πρὸ Χριστοῦ)

Εὐτυχὴς ἐκ τοῦ τελευταίου γεγονότος, ἐβάδιζα πρὸς τὸ ὑπόγειόν μου, τὸ ὁποῖον καθιερώθη πλέον ὡς καθημερινή μου διαμονή. Φθάσας ἐκεῖ, ἐκάθισα σκεπτικός, ἀναμένων ἀνυπομόνως νὰ ἔλθῃ ὁ ὁδηγός μου. 'Απροσδόκητος θόρυβος ἀπέσπασε τὴν προσοχήν μου. Ἦτο κρότος ἐντελῶς φυσικὸς καὶ προήρχετο ἐκ τοῦ ὑλικοῦ κόσμου καὶ τοῦτο μὲ ἀνησύχησε τόσον, ὥστε ἤναψα ἀμέσως τὸ κηρίον μου.

Ὅ,τι εἶδον, μὲ κατετρόμαξεν. Ἕνα θηλυκὸν τσακάλι, μὲ τὰ τρία μικρά του, ἐστέκοντο μὲ ἐπιθετικὴν στάσιν ἀπέναντι ἑνὸς ὄφεος σεβαστοῦ μήκους. Τὸ ζῷον ἔτρεμεν ὁλόκληρον εἰς τὴν θέαν τοῦ ἑρπετοῦ, φοβούμενον πιθανῶς τὴν ζωὴν τῶν μικρῶν του. Τυφλούμενος ἐκ τοῦ τρόμου, ἐπῆρα ἕνα πτύον ποῦ εὑρέθη πλησίον μου καὶ ὥρμησα κατὰ τοῦ ἑρπετοῦ καὶ τοῦ κατέφερα κτύπημα, ἀρκετὰ ἐπιτυχές, εὐτυχῶς κατὰ τῆς κεφαλῆς του. Ὁ ὄφις ἤρχισε περιστρεφόμενος καὶ κτυπώμενος μὲ ἀγωνίαν, ἐνῷ τὸ τσακάλι, παραμεῖναν θεατής, ἠννόησε διὰ τῆς ἐνστίκτου εὐφυΐας του, ὅτι ἤμουν ὁ σωτὴρ καὶ αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων του. Κατέφυγεν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἀφῆκε τρεῖς μικρὰς κραυγάς, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο μὲ ἐτρόμαξε τόσον, ὥστε δὲν ἐτολμοῦσα νὰ σβύσω τὸ κηρίον. 'Εν τούτοις, ὅμως ἔπρεπε νὰ τὸ κάμω, διότι, πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, ᾐσθανόμην ἤδη τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνωτέρου πνεύματος ποῦ μὲ περίμενε. Ἔκαμα, λοιπόν, τελευταίαν προσπάθειαν καὶ ἔσβυσα τὸ κηρίον. Τὸ σκότος μοῦ ἐφάνη βαθύτερον τώρα καὶ πυκνότερον, ἀλλὰ ἤδη, τὸ πνεῦμά μου συναδελφωθὲν πρὸς τὸ τοῦ ὁδηγοῦ μου, ἐπέτα πρὸς τὰς ἐκτάσεις τοῦ ὀνείρου καὶ τῆς γλυκύτητος.

— Ποῦ μὲ ὁδηγεῖς ; ἠρώτησα.

— Εἰς τὸν Μέγαν Ναὸν τῆς Ἴσιδος, ὅστις εὑρίσκεται ἀνατολικῶς τῆς Πυραμίδος τοῦ Χέοπος (Κουφᾶ), μοῦ ἀπήντησεν.

'Επανεῖδον, ὅπως καὶ εἰς τὰ προηγούμενα ἀποτυπώματα, τοὺς ἱεροὺς τόπους κατεστραμμένους ἀπὸ τὰ στοιχεῖα καὶ τὸν χρόνον. Ἡ νεκρὰ τῆς σήμερον πόλις, ἡ πλήρης σοφίας, ἦτο καταστόλιστος ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μνημεῖα, τοιαύτης ἀρχιτεκτονικῆς λεπτότητος, τὰ ὁποῖα ἡ προχωρημένη ἀνθρωπότης τῶν ἡμερῶν μας δὲν ἠδυνήθη εὐκόλως νὰ κατασκευάσῃ. Ἡ ἀσύγκριτος συμμετρία τῶν δρόμων καὶ ἡ ἀκρίβεια τῶν τετραγώνων λίθων, ἀπεδείκνυον τὴν σοφίαν μεθ' ἧς εἶχον κατασκευασθῆ καὶ ἔκαμον τὸ πνεῦμα ν' ἀναπνέῃ.

Ὁ ναὸς τῆς Ἴσιδος ἐφάνη ἐγειρόμενος, μεγαλοπρεπής, παραπλεύρως τοῦ ἀνατολικοῦ ἄκρου τῆς νεκρωμένης πόλεως, ἀπέναντι τῆς Μεγάλης Πυραμίδος τοῦ Κουφρά. Ἡ μεγάλη πύλη τοῦ ναοῦ ἦτο ἐκ ξύλου ἐβένου, ἐπὶ τοῦ πλαισίου τῆς ὁποίας ἦτο γεγλυμμένη ἡ μεγαλοπρεπὴς Ἴσις, περιβαλλομένη ἀπὸ ὅλα τὰ φιλοσοφικὰ σύμβολα, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ σοφοὶ κληρικοὶ τῆς Αἰγύπτου, τῆς εἶχον ἀποδώσει.

Εἷς φύλαξ μοῦ ἔφραξε τὸν δρόμον καὶ ὅπως τὴν προηγουμένην φοράν, ἐχρειάσθη ἕν κρυφὸν σημεῖον τοῦ ἀνωτέρου πνεύματος, ἵνα ἀφεθῇ ἡ εἴσοδος ἐλευθέρα. Ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ὡραιότης συνηγωνίζοντο εἰς τὸν ἱερὸν τοῦτον τόπον. Τὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς ἦτο ἐξ ἀλαβάστρου, κεκοσμημένον διὰ πολυπληθῶν πολυτίμων λίθων. Διάφορα παραπετάσματα ἐπλήρουν τὸν Ναὸν μὲ κεντήματα ἐπ' αὐτῶν μεγάλης ἀξίας καὶ ἐπὶ ὑφασμάτων λεπτοτάτων καὶ πλουσιωτάτων. Αἱ στῆλαι τοῦ Ναοῦ περιεβάλλοντο ἀπὸ κύκλους ἐκ χρυσοῦ, ἐπὶ τούτων δὲ καθὼς καὶ ἐπὶ τῆς στέγης, ἦσαν κεχαραγμέναι διάφοροι ἱερογλυφικαὶ ἐπιγραφαί, κρύπτουσαι τὴν μυστικὴν φιλοσοφίαν τῶν σοφῶν Αἰγυπτίων.

Μετὰ τὸ φευγαλέον τοῦτο βλέμμα ποῦ ἔρριξα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ἱεροῦ τούτου μνημείου, ἡ προσοχή μου ἀπεσπάσθη ἐπὶ ζεύγους τινός, ἀποτελουμένου ἐξ ἑνὸς σεβαστοῦ γέροντος καὶ μιᾶς νέας παρθένου, καθημένων εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ναοῦ.

Ἐπλησιάσαμεν τὸ ζεῦγος τοῦτο τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθησε τὴν συνδιάλεξίν του χωρὶς νὰ μᾶς προσέξῃ. Ὁ γέρων ἔλεγε:

— Σὲ συλλαμβάνω, μίαν ἔτι φοράν, τέκνον μου, κατεχομένην ὑπὸ τῆς λύπης ταύτης ἥτις θὰ σὲ κάμῃ ν' ἀποθάνῃς. Σύ, ἡ Μεγάλη Ἱέρεια τῆς Ἴσιδος, ὤφειλες νὰ δώσῃς τὸ παράδειγμα τῆς ἐγκρατείας εἰς τὰ ἱερατικά σου καθήκοντα, καλλιεργοῦσα τὰς ὑπερτάτας δυνάμεις ποῦ δίδει τὸ θεῖον εἰς ὅσους τὸ ὑπηρετοῦν πιστῶς, ἵνα ἀπαλύνῃς τὸ βάσανον τοῦ χωρισμοῦ σου ἀπὸ τὸν πολυαγαπημένον σου Πιετρί. Ἡ λύπη καὶ μελαγχολία σου, τὰ δάκρυά σου καὶ οἱ κλαυθμοί, προκαλοῦν κατὰ σοῦ τὴν ὀργὴν τῆς Ἴσιδος. Παῦσε νὰ κλαίῃς, ἐπίστρεψε εἰς τὴν γηΐνην χαράν, διότι οὕτω θὰ ἀποδώσῃς χαρὰν καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θνήσκων σὲ ἀπεχωρίσθη. Ἄαμια, σήκω καὶ τραγούδησε καὶ χόρευψε τὸν ἱερὸν χορὸν πρὸς τιμὴν τῆς Ἴσιδος.

Ἡ ὡραία παρθένος ἐσηκώθη, περιώρισε τὴν λύπην ἥτις τὴν κατεπίεζεν, ἔλαβεν ἔκφρασιν χαρωπὴν καὶ μὲ ὡραίαν καὶ καθαρὰν φωνήν, ἤρχισεν ἄδουσα τὸν ἱερὸν ὕμνον τῆς Ἴσιδος. Τὸ σῶμά της μὲ γραμμὰς ἀνωτέρας πάσης τέχνης καὶ συμμετρίας, συναρπαζόμενον ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ χοροῦ, περιεστρέφετο πέριξ τοῦ ἀγάλματος τῆς μεγάλης θεότητος, ἄλλοτε πλησιάζον τοῦτο πολὺ καὶ ἄλλοτε ἀπομακρυνόμενον. Ἔκαμε ταχείας κινήσεις ἀλλὰ ἁρμονικὰς καὶ θωπευτικὰς καὶ ἐφαίνετο ὡς αἰθερία ὕπαρξις, ἥτις συνεχωνεύετο εἰς τὸν καπνὸν τῶν βωμῶν καὶ μέσῳ

τοῦ ἡμίφωτος ἐκείνου, ἐφαινετο ἐκ νέου, διὰ νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ πάλιν ὡς ἓν λεπτότατον καὶ γλυκὺ φάσμα. Ὁ γέρων παρετήρει τὴν ἱέρειαν τῆς ὁποίας αἱ μύχιαι σκέψεις ἐπρόδιδον τὴν πραγματικὴν κατάστασίν της. Ἡ ψυχὴ τῆς μεγάλης Ἱερείας ἦτο πάντοτε πλήρης λύπης.

Αἰφνιδίως ἡ φωνὴ τοῦ θείου τούτου πλάσματος ἔπαυσε, ἐνῷ αἱ ρυθμικαὶ συσπάσεις τοῦ σώματός της ἐπληθύνοντο, φθάνουσαι τὸ ζενὶθ τῆς ἀντοχῆς. Ὁ γέρων ἀνήσυχος ἐφώναξε:

— Φθάνει Δαμία!

Καὶ ἡ παρθένος ἐξακολουθοῦσα στρεφομένη μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς κάπως, μὲ τὸ πρόσωπον σχεδὸν εὔχαρι, μὲ συνεσταλμένον μειδίαμα καὶ μὲ φωνὴν σβυνομένην, τοῦ ἀπήντησε:

— Σὲ παρακούω διὰ μίαν καὶ μόνην φορὰν εἰς τὴν ζωήν μου, διότι ἡ δοξασμένη Ἶσις, μοῦ ἐπέτρεψε νὰ ὑπάγω καὶ εὕρω τὸν πολυαγαπητόν μου Πιετρί.

Μὲ τοὺς τελευταίους τούτους λόγους, ἔδωσε καὶ ἄλλην ὤθησιν εἰς τὸ σῶμά της καὶ εἰς μίαν ἰλιγγιώδη, ἐξακολουθητικὴν συστροφήν, ἐφαίνετο σχεδὸν πετῶσα. Οἱ πόδες της δὲν ἤγγιζον πλέον τὴν γῆν καὶ εἰς μίαν ὑστάτην ὤθησιν τοῦ σώματός της, ὑψώθη ὑπεράνω τῆς γῆς. Κάποια ἁρμονικὴ κίνησις—ἡ τελευταία—διεγράφη ἀκόμη εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἡ παρθένος ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς ἀναίσθητος.

Ὁ γέρων ἔσπευσε πρὸς βοήθειάν της. Ἐσπεύσαμεν ἀκόμη καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι.

Ἡ Μεγάλη Ἱέρεια τῆς Ἴσιδος ἀπέθανε!

Εἴδομεν τὸ πνεῦμά της νὰ ὑψοῦται εἰς τὸ αἰθέριον πεδίον, κατευθυνόμενον πρὸς συνάντησιν ἄλλου τινὸς πνεύματος ἀνδρός, οὐρανίου ὡραιότητος. Συνηντήθησαν, ἐπροχώρησαν, ἐπέταξαν εἰς τὸ κέντρον τοῦ Ναοῦ καὶ ἐξηφανίσθησαν.

Ὁ γέρων, ἀμήχανος, παρετήρει τὸ ἀδρανοῦν σῶμα τῆς ὡραίας παρθένου. Ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι ἀπέθανεν, ἐξῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην θύραν καὶ δι᾿ ἰσχυρᾶς φωνῆς ἐφώναξεν:

— Ἐκλεκτοί! Ὁ Ναὸς εἶνε ἄνευ ὑπηρέτου. Ἡ Μεγάλη Ἱέρεια ἀπέθανεν. Ἡ Ἶσις ζητεῖ ὑπηρέτην.

Κατόπιν στρεφόμενος πρὸς ἡμᾶς, εἶπεν:

— Ἦτο ἡ Δάμια, ἡ κόρη τοῦ Σέφα, τοῦ ἀνωτάτου λειτουργοῦ τοῦ Μενκαούρα. Ἐπῆγε νὰ ἐπανεύρῃ τὸν ἀγαπητόν της Πιετρί, ὅστις τῆς ἔσωσε θνήσκων τὴν ζωήν. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς ἔμεινε πιστὸς καὶ ἐχάραξεν εἰς τὴν καρδίαν της τὴν πραγματοποίησιν της πλέον ὑπερόχου ἀγάπης. Ἐγὼ ὁ Διδάσκαλός της Σελαΐτ-Χά, ἀπολαμβάνω ἀκόμη εἰς τὸ ἔσχατον τοῦτο γῆράς μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς Ἴσιδος ἐνῷ ἐκείνη, εἰς ὅλην τὴν ὡραιότητα τῆς νεότητός της, ἔφυγεν ἀφίνουσα ἐρείπιον τὸ παρθενικὸν καὶ ἁγνόν της σῶμα.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ὁ γέρων ἀπεσύρθη καὶ ἡμεῖς ἀνε-

χωρήσαμεν σκεπτικοὶ καὶ πλήρεις λύπης ἀπὸ τὸ ἀνέλπιστον τοῦτο θέαμα.

Ἐξερχόμενοι, ἠκούσαμεν νὰ ἠχοῦν σάλπιγγες.

— Τί εἶνε ὁ θόρυβος αὐτὸς τῶν σαλπίγγων ; ἐρωτῶ τὸν ὁδηγόν μου.

— Εἶνε τὸ νεκρώσιμον ἐμβατήριον τῆς Μεγάλης Ἱερείας, τὸ ὁποῖον σκορπίζεται εἰς ὅλην τὴν ἱερὰν περιφέρειαν.

Κατὰ τὰς δοξασίας καὶ τὰ τυπικὰ τῶν Σοφῶν Αἰγυπτίων, τὸ ᾆσμα τῆς σάλπιγγος, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ διώκῃ τὰ κακὰ στοιχεῖα ἵνα οὕτω καθαρισθῇ τὸ περιβάλλον καὶ δυνηθῇ τὸ ἀπαλλαγὲν πνεῦμα ν' ἀνυψωθῇ πρὸς τὸν θρόνον καὶ τὴν κατοικίαν τῆς θεότητος.

Παρετήρουν ὅτι ὁ ὁδηγός μου μὲ ὡδήγει πρὸς τὸ κέντρον τῆς νεκρᾶς πόλεως. Διήλθομεν τὴν μεγάλην πύλην καὶ διηυθύνθημεν πρὸς μεγάλην τινὰ ὁδόν, πρὸς ἀνατολάς.

— Ποῦ πηγαίνομεν ; τὸν ἐρωτῶ.

— Εἰς τὴν Μέμφιδα, μοῦ λέγει, εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Σέφα, τοῦ πατρὸς τῆς Δάμιας.

Μετὰ μακρὰν πορείαν, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ καὶ διὰ λέμβου τινὸς διήλθομεν τὸ ρεῦμα μέχρι τῆς ἀπέναντι ὄχθης. Ἐβλέπομεν ἤδη ἐκ τοῦ μακρόθεν τὰς ἀγροτικὰς οἰκίας τῆς Μέμφιδος, ἠκολουθήσαμεν καὶ ἄλλην ὁδὸν καλῶς χαραγμένην καὶ διακεκριμένην, ἥτις μᾶς ἔφερε πρὸς τὴν εἴσοδον τῆς πόλεως.

Ἓν στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα εἶχε καταλάβει τὴν ὁδὸν ταύτην καὶ μετά τινας διατυπώσεις, μᾶς ἀφῆκαν νὰ εἰσχωρήσωμεν. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα ποῦ εἶδον μόλις διήλθομεν τὸ στρατιωτικὸν ἀπόσπασμα, ἦτο πελώριος κῆπος περικλειόμενος ὑπὸ τείχους. Εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου, ἐφαίνετο ἓν ὡραιότατον παμμέγεθες μνημεῖον.

— Εἶνε τὰ Ἀνάκτορα τοῦ Βασιλέως, μοῦ λέγει ὁ ὁδηγός μου.

Ἐνώπιόν μας ἦτο μία μεγάλη θύρα φυλασσομένη ὑπὸ ἀγρύπνων στρατιωτῶν, διὰ τῆς ὁποίας διήλθομεν χωρὶς πολλὰς δυσκολίας.

Τὸ θέαμα ἦτο θεσπέσιον.

Αἱ κατεσπαρμέναι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ Σφίγγες, τὰ διάφορα ἀγάλματα, αἱ διὰ μέσου τῶν φυλλωμάτων καὶ τῶν τροπικῶν φυτῶν ἀναπηδῶσαι ἀναπαραστάσεις πνευμάτων, πάντα ταῦτα, ἀπετέλουν σύνολον καταπλῆσσον διὰ τὴν λησμονημένην ἀρχαιότητα.

Ἐπλευρίσαμεν τὸ ἀνάκτορον καὶ ἅπαξ ἐξελθόντες τῆς μεγάλης θύρας τοῦ βασιλικοῦ κήπου, εἰσήλθομεν εἰς μίαν ἀπέραντον λεωφόρον, τὴν ὁποίαν ὁ ὁδηγός μου ὠνόμασε «***Λεωφόρον Ζωῆς***». Εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ ταύτης, παρετηρήσαμεν μεγάλην πλατεῖαν εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας εἷς ναὸς ἐφανέρωνε τὰ τείχη του,

γεμᾶτα ἀπὸ ἐπιγραφὰς εἰς ἱερὰν γλῶσσαν. Μόλις διετρέξαμεν τὴν λεωφόρον, τὸ ἀνώτερον πνεῦμα μοῦ εἶπεν:

— Ἰδού, ἡμεῖς πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Σέφα.

Πλῆθος ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων ἦτο συγκεντρωμένον καὶ ἐνδεδυμένον ἑορτασίμως. Ἀπὸ τὸ βάθος τῆς αὐλῆς ἠκούομεν τοὺς κλαυθμοὺς τῶν ἐπὶ τούτῳ γυναικῶν (μοιρολογίστρες). Ὁ ὁδηγός μου μοῦ εἶπε:

— Τεσσαράκοντα ἡμέραι παρῆλθον, ἀφ' ὅτου ἡ ὡραία ἱέρεια ἀπῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ πολυαγαπητοῦ της Πιετρί. Τὸ πτῶμά της ἐταριχεύθη (ἐμομιοποιήθη) καὶ ἀναμένει τὸν ἐνταφιασμόν.

Ἡ δημιουργουμένη ἐπικήδειος ἀτμόσφαιρα, ἐπλήρωσε μελαγχολίας τὴν ψυχήν μου. Εἰσήλθομεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἀνήλθομεν εὐρεῖαν κλίμακα, φθάσαντες δὲ εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα παρέστημεν πρὸ θεάματος λίαν θλιβεροῦ.

Εἷς γέρων ἐκάθητο κατὰ γῆς κεκαλυμμένος διὰ λεπτοῦ ὑφάσματος χρώματος βαθέος κυανοῦ, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τῶν ποδῶν, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἐφαίνετο τὸ πρόσωπόν του. Παραπλεύρως τούτου ἐκάθητο σκεπτικὸς ὁ Μέγας Μάγος Διδάσκαλος Σελαΐτ-Χά. Πᾶσαι αἱ μεγάλαι προσωπικότητες καὶ οἱ στρατιωτικοὶ παρίσταντο καὶ πάντες ἐν γένει οἱ παριστάμενοι, ἐξεδήλουν εἰλικρινῆ λύπην. Τὸ φέρετρον ἦτο κεκαλυμμένον διὰ ὑφασμάτων κεντημένων ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων, μετὰ συμβολικῶν σημείων, παραπλεύρως δέ τούτου ἐλάβομεν θέσιν.

Μετ' ὀλίγον ἀνήγγειλαν τὴν ἄφιξιν ἑνὸς ἀπεσταλμένου τοῦ Βασιλέως. Ὁ κεκαλυμμένος γέρων ἀπεκαλύφθη—οὗτος δὲ ἦτο ὁ Σέφα—καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τὸν ἠσπάσθη ἐπὶ τοῦ λευκοῦ καὶ σεβαστοῦ γενείου του. Στρέφων κατόπιν πρὸς τὸ φέρετρον, γονυπετῶν δὲ δι' ἑνὸς γόνατος, τὸ ἐχαιρέτισε καὶ λαμβάνων παρὰ τῶν χειρῶν τῶν παρακολουθούντων σκλάβων κοσμήματα συγκείμενα ἐκ περιδεραίων χρυσοῦ καὶ σκαραβαίων καὶ πολυτίμων λίθων, τὰ κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ φερέτρου καὶ χαιρετῶν ἐκ νέου, εἶπεν:

— Θεία Δαμία, πολυαγαπητὴ κόρη τῆς Ἴσιδος, ἁγνὴ παρθένος τῆς Μέμφιδος ὑπηρετοῦσα τὴν ἱερὰν πίστιν τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Ἄρχων καὶ Κύριός μου, μὲ ἀποστέλλει πλησίον σου κομιστὴν τῶν ἐπικηδείων δώρων ὡς ἀνταμοιβὴν τῆς ἀθίκτου καὶ ἁγνῆς ζωῆς σου καὶ σὲ παρακαλεῖ ὅπως ὅταν ἀνέλθῃς πλησίον τῆς Θείας Μητρὸς τῆς Ἁγίας Ἴσιδος, νὰ τῆς εἴπῃς ὅτι ὁ Κύριός μας ὁ ἰσχυρὸς μονάρχης τῆς Μέμφιδος, εἶνε καὶ θὰ μείνῃ πάντοτε πιστὸς εἰς τὰ ρήματα τῶν ἱερῶν διδασκαλιῶν καὶ ἄγρυπνος φύλαξ τῶν Ναῶν της καὶ συντηρητὴς τῆς λατρείας της. Κοιμοῦ ἐν εἰρήνῃ ἁγνὴ ἱέρεια, μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὸ πνεῦμά σου θὰ ἐπανέλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς διὰ νὰ φωτίσῃ πάλιν διὰ τῶν εὐεργεσιῶν του καὶ νὰ κοπάσῃ τὰς ἀνθρωπίνους λύπας.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὁ ἀπεσταλμένος ἠγέρθη καὶ ἀπε-

σύρθη. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἤκουσα κλαυθμοὺς καὶ κραυγὰς διαπεραστικάς. Τοῦτο προῆλθεν ἐκ τοῦ ὅτι μία συνοδεία ἐφάνη ἐξερχομένη τοῦ Ναοῦ ὅστις εὑρίσκετο εἰς τὸ βάθος τῆς πλατείας. Ἦτο ἡ συνοδεία ἥτις θὰ ἀπέδιδε τὴν τελευταίαν ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἐξαφανισθεῖσαν μεγάλην ἱέρειαν. Εἰς τὴν θέαν τῆς συνοδείας ταύτης, τὸ συγκεντρωμένον πλῆθος συγκρατούμενον πρὸ πολλοῦ, ἐξέσπασεν εἰς λυγμούς, διότι ἡ Δάμια, ἡ ὡραία καὶ θεία ἱέρεια, ἠγαπᾶτα ἢ μᾶλλον ἐλατρεύετο καὶ διὰ τοῦτο, ἕνεκα τοῦ προώρου καὶ ἀπροσδοκήτου θανάτου της, ἐπένθει πᾶσα ἡ Μέμφις. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς συνοδείας ἦτο ὁ Μέγας Ἱεροφάντης, ἐνδεδυμένος ἐν ὅλῃ του τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ἠκολούθουν σεβάσμιοι ἱερεῖς καὶ ἱέρειαι καὶ πλῆθος παρισταμένων, νέων ἀνδρῶν καὶ παρθένων. Ἡ συνοδεία ἔκλειε διὰ τῶν φερόντων τὴν νεκροφόρον. Φθάσασα πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Σέφα οἱ ἱεροφάνται καὶ ἱερεῖς, ἀνῆλθον ἀκολουθούμενοι παρὰ τῶν πρώτων παρισταμένων.

Τότε ἐξετελέσθη μεγαλοπρεπὴς θρησκευτικὴ ἱεροτελεστία. Ὁ Ἱεροφάντης ἀφοῦ ἠσπάσθη τὸ γένειον τοῦ σεβαστοῦ γέροντος Σέφα ἐπλησίασε τὸ φέρετρον ἀκολουθούμενος παρὰ τῶν ἱερέων. Προσεκύνησε καὶ ἐπρόφερε μυστικὴν προσευχήν, κατόπιν δὲ τέσσαρες ἐκ τῶν προϊσταμένων ἐπλησίασαν. Ὁ πρῶτος ἔφερε δοχεῖον πλουσίως ἐσκαλισμένον, πλῆρες ὕδατος. Ὁ δεύτερος ἔφερε γάλα, ὁ τρίτος μέλι καὶ ὁ τέταρτος καρποὺς νωπούς. Πρὸ τοῦ φερέτρου ἠγείρετο ἀνάβαθρον μὲ ἱερογλυφικὰς ἐπιγραφάς. Ὁ Μέγας Ἱερεὺς λαμβάνων τὸ ὕδωρ καὶ ὑψῶν τὴν φωνὴν εἶπε :

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς)

ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΑΝ

ΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ἔχομε ἀποκτήσει μιὰ συνήθεια πολὺ ἀστεῖα, ἡ ὁποῖα μάλιστα δείχνει τὶς περισσότερες φορὲς τοὐλάχιστον, ὅτι δὲν ἔχομε δύναμιν λογικῆς καὶ κρίσεως. Διαβάζομε αἴφνης τὸ Σχολεῖον τῆς Γιασνάγιας Πολιάνας τοῦ Τολστόη καὶ ἐπηρεαζόμεθα τόσον, ὥστε πλὴν τοῦ θαυμασμοῦ μας γιὰ τὸν συγγραφέα, γινόμεθα θιασῶται καὶ κήρυκες τῶν ὑποδεικνυομένων μεθόδων, θεωριῶν, μέσων. Τὸ ἴδιο μπορεῖ νὰ συμβῇ ἀπὸ τὸ ἴδιο ἄτομο, ὅταν διαβάσῃ ὀλίγον Λομπάρδι ἢ ὀλίγον Ρενάν. Μᾶς παρασύρει φαίνεται τὸ ὕφος, ἡ καλλιέπεια ἢ ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον παρουσιάζεται κάτι καὶ ἔτσι γινόμεθα λάτρεις τῶν διαφόρων θεωριῶν ποῦ ἀλληλοσυγκρούονται χωρὶς νὰ φροντίζουμε ἀπὸ τὸ διάβασμα καὶ τὴν ἐξέτασι τῶν

γραφομένων, νὰ προικισθοῦμε καὶ νὰ κρίνουμε τὸν συγγραφέα στὸ βάθος του.

Αὐτὰ τὰ γράφω, ἐξ αἰτίας ἑνὸς βιβλίου ποῦ διάβασα τοῦ Σολομῶντος Ρέϊναχ, τιτλοφορούμενον «Γενικὴ Ἱστορία τῶν Θρησκειῶν.» Ὁ Ρέϊναχ, εἶνε ἕνας συγγραφεὺς *πολύκροτος*, ἂς τὸν εἰποῦμε ἔτσι. Κρίνοντας λοιπὸν ὁ περισπούδαστος αὐτὸς ἄνθρωπος τὰ Εὐαγγέλια, μέσα σὲ δυὸ σελιδοῦλες, τὸ λεπτὸν αὐτὸ ζήτημα, ὅπως τὸ χαρακτηρίζει, δὲν διστάζει νὰ συμφωνήσῃ μὲ ἕνα Ἀββᾶ Λουαζύ, ὅτι τὰ τέσσερα κανονικὰ εὐαγγέλια δὲν εἶνε, παρὰ ὑποθετικά, ἀόριστα μυθώδη.

Ἡ αἰτία λέγει εἶνε, ὅτι κανὲν Εὐαγγέλιον δὲν εἶνε ἔργον αὐτόπτου μάρτυρος καὶ φθάνει νὰ τὰ διαβάσῃ κανεὶς γιὰ νὰ πεισθῇ. Ἡ περίοδος τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου (19,35) «Ὁ ἑωρακὼς μεμαρτύρηκε καὶ ἡ μαρτυρία αὐτοῦ ἀληθής ἐστίν....» δὲν ἁρμόζει καθόλου εἰς τὸν συγγραφέα, διότι τοῦτο εἶναι ἐπίκλησις εἰς μαρτυρίαν τρίτου, ὁ δὲ συντάκτης δὲν δύναται νὰ εἶνε καὶ μάρτυς. Κατόπιν λέγει ὅτι ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐνόμιζαν, ὅτι τὸ χωρίον τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Μάρκου (14;51—52) «Καὶ νεανίσκος τις συνηκολούθει αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ καὶ κρατοῦσιν αὐτόν· ὁ δὲ καταλιπὼν τὴν σινδόνα, γυμνὸς ἔφυγεν» ὑπενόει αὐτὸν τοῦτον τὸν Εὐαγγελιστὴν Μᾶρκον καὶ ὅτι ἐκεῖ, ὑπεκρύπτετο τρόπον τινά, ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ζωγράφου τῆς εἰκόνος, ἐνῷ ἡ πηγὴ τοῦ ἐπεισοδίου εἶνε μία προφητεία τοῦ Ἀμὼς (2,16) «Τὴν ἡμέραν τῆς ὀργῆς τοῦ Κυρίου, ὁ πλέον θαρραλέος μεταξὺ τῶν δυνατῶν, θὰ φύγῃ κατάγυμνος».

Μὲ λίγα λόγια, αὐτὰ εἶναι τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ κ. Ρέϊναχ καὶ διερωτᾶται ἐν τέλει : Ποίαν λοιπὸν ἐμπιστοσύνην μπορεῖ νἄχῃ κανεὶς εἰς αὐτὰ τὰ κείμενα ;

Εἰπέτέ μου, λοιπὸν, σᾶς φαίνεται σοβαρὸς αὐτὸς ὁ τρόπος τῆς ἐξετάσεως ; Σᾶς φαίνεται ὅτι μᾶς δίδει ἐπαρκεῖς ἀποδείξεις, ὥστε νὰ ὑβρίσωμεν καὶ ἡμεῖς μαζί του, τὰ Εὐαγγέλια ὡς μυθώδη καὶ ὑποθετικὰ καὶ ἀόριστα ;

Καὶ ὅμως κάποιος ποῦ μοῦ ἔδωσε τὸ βιβλίον αὐτὸ νὰ τὸ διαβάσω, εἶχε πεισθῇ καὶ μοῦ ἐπεκαλεῖτο τὸν Ρέϊναχ. Δηλαδή, ἅμα τὸ γράψῃ ὁ Ρέϊναχ, συζήτησις δὲν χωρεῖ, ἐνῷ ἅμα τὸ γράψῃ ἕνας Εὐαγγελιστής, χωρεῖ ὄχι μόνον ἀντίρρησις ἀλλὰ καὶ ἄρνησις. Αὐτὸς ὁ κάποιος, ὅταν τοῦ ἐζήτησα νὰ μοῦ εἰπῇ, αὐτὸς τί σκέπτεται διά τὰ εὐαγγέλια, ἔγεινε ἀφωνότερος ἰχθύος.

Γι' αὐτό, εἶπα πειὸ πάνω, πῶς ἀποκτήσαμε μιὰ πολὺ βλαβερὴ συνήθεια. Κάνουμε κάτι τι καὶ δὲν εἰμποροῦμε νὰ κρίνωμε μονάχοι μας τὴν πρᾶξι μας, δηλ. μᾶς δέρνει ἡ ἀπαισιωτέρα λογικὴ ἀκαταρτισία. Ἂν μᾶς ἐρωτήσουν τὸ διατί κάνουμε τὸ δεῖνα πρᾶγμα ἀμέσως τρέχουε στὸ Νίτσι, στὸ Χαῖκελ, στὸ Ντάρβιν, καὶ τοὺς ἄλλους σοφούς. Μᾶς ἀρέσει νὰ περιοριζόμαστε στὸ γράμμα τοῦ βιβλίου καὶ ὄχι στὸ πνεῦμα. Μᾶς ἀρέσει νὰ καταβροχθίζουμε φα-

γητά, μονάχα ἀπ' ἔξω ὤμορφα καὶ καλὰ γαρνιρισμένα. Περιμένουμε νὰ κρίνουμε τὰ Εὐαγγέλια, ἀπὸ τὴν κρίσι ποῦ κάνουν γιὰ αὐτὰ οἱ ἄλλοι, κρίσι ποῦ πολλὲς φορὲς ἀποδεικνύεται παιδαριώδης.

Ἐνῷ τὸ καλλίτερο πρᾶγμα γιὰ νὰ κρίνουμε τὰ Εὐαγγέλια, εἶνε νὰ τὰ διαβάσουμε μονάχοι μας μὲ προσοχὴ καὶ μὲ ἐπίμονη μελέτη.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ θεατρικὰ ἔργα, μὲ τὶς πράξεις τῶν Πολιτικῶν, μὲ τὴν ἐνδυμασία μας καὶ ἐν γένει μὲ ὅλη τὴν ζωή μας.

Οἱ ἄλλοι τὸ κρίνουν ἔτσι καὶ τὸ ἐφαρμόζουν, ἐμπρὸς λοιπὸν πίθηκε, γίνου πιστός, γίνου ἄπιστος, θεϊστής, ὑλιστής, κομμουνιστής, θρησκόληπτος, ὥστε μέσα σ'ὅλη αὐτὴ τή σαλάτα, νὰ πνιγῇς καὶ νὰ χάσῃς τὸ πολυτιμότερον σου, τὴν ἐλευθερία σου καὶ τὴν ἀτομικότητά σου.

Ἡ Ἐλισάβετ Λεζὲρ εἶπε: Ὄχι νὰ δέχεται κανεὶς ὅλα, ἀλλὰ νὰ ἐννοῇ ὅλα· ὄχι νὰ ἐπιδοκιμάζῃ ὅλα, ἀλλὰ νὰ συγχωρῇ ὅλα· «ὄχι ὅλα νὰ τὰ υἱοθετῇ, ἀλλὰ νὰ ζητᾷ εἰς ὅλα, τὸ μόριον τῆς ἀληθείας ποῦ κρύπτεται».

Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς εἶχε δίκαιον.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΡΑΝΤΖΑΣ

ΟΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΟΝΤΟΤΗΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ἀνέφερα συνοπτικῶς περὶ τῆς ὀντότητος τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ἰδιοτήτων αὐτῆς.

Ἀλλὰ ἡ ψυχὴ κατέχει καὶ ἄλλας ἰδιότητας ἐκπληκτικὰς καὶ ἀνεξηγήτους, ἐπιβεβαιουμένας ὅμως ὑπὸ τῆς στατιστικῆς, ὡς, ἡ ἐπίδρασις αὐτῆς ἐπὶ ἄλλης ψυχῆς, ἡ τηλεπάθεια καὶ ἡ προαίσθησις.

Τὴν πρώτην ἐπιβεβαιοῖ καὶ ἡ ἐπιστήμη διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ· διότι οὗτος δὲν θὰ εἶνε ἡ ἐπίδρασις τοῦ ὑπνώττοντος ἐπὶ τοῦ πνεύματος τοῦ κοιμωμένου, τοῦ ὑπνωτιζομένου ἢ καὶ τοῦ ἐν ἐγρηγόρσει· ἡ ἐπίδρασις δὲ αὕτη εἶνε τόσον καταφανής, ὥστε δι' αὐτῆς θεραπεύονται σήμερον ὄχι μόνον ψυχικὰ ἀλλὰ καὶ ὀργανικὰ ἀκόμη νοσήματα. Ὅ,τι δὲ κάμνει ἡ ἐπιστήμη διὰ τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ἐκτελεῖται καὶ διὰ τῆς κληθείσης τηλεπαθείας· διότι καὶ εἰς τὴν τηλεπάθειαν ἐπίδρασις ψυχῆς ἐπὶ ψυχὴν γίνεται ἀφοῦ ὁ παθὼν τὴν τηλεπάθειαν, αἰσθάνεται ὅτι ὁ μακρὰν ὑπάρχων συγγενὴς ἢ προσφιλής του ἔπαθέ τι ἢ πράττει τι.

Ἐκ τῶν πολλῶν συγγραμμάτων, ἅτινα ἔχουσιν ἐκδοθῇ, περὶ τηλεπαθείας, ἓν εἶναι καὶ τοῦ Φλαμαριῶνος εἰς τὸ ὁποῖον οὗτος

δι' ὡραίου πράγματι συλλογισμοῦ μᾶς πείθει ὅτι, ἕνεκα τοῦ πλήθους τῶν γεγονότων, ἀδύνατον ταῦτα νὰ εἶναι καὶ τυχαῖα.

Τοιοῦτον τηλεπαθείας γεγονὸς ἀνέγνωσα κἀγὼ πρὸ ἐτῶν ὅτι συνέβη εἰς μίαν μητέρα διαμένουσαν ἐν Λονδίνῳ, ἑνὸς στρατιώτου, θνήσκοντος ἐν Τράνσβααλ· ἤτοι περὶ τὸ μεσονύκτιον αὕτη, ἐνῷ ἐκοιμᾶτο ἤκουσεν ἐπανειλημμένως τὴν φωνὴν τοῦ τέκνου της μὲ τὴν λέξιν μητέρα. Τὴν ἑπομένην, τηλεγραφήσασα αὕτη, ἔμαθεν ὅτι ἀκριβῶς κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπέθανεν ὁ υἱός της, κράζων ἐπανειλημμένως μητέρα!

Ἐπίσης πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, εἰς ἕνα φίλον μου, ἡ σύζυγός του τῷ ἀπαντᾷ δι' ἐπιστολῆς εἰς ἐρωτήματα, εἰς τὰ ὁποῖα οὗτος ἐσκόπει νὰ τῆς γράψῃ· δηλ. πρὶν λάβῃ τὴν ἐπιστολήν του!

Πῶς εἶνε δυνατὸν λοιπὸν κατόπιν τῶν τόσων καὶ τοιούτων νὰ μὴ ὑποθέσωμεν, μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι ἡ μία ψυχὴ μεταβαίνει καὶ μανθάνει ὅ,τι πάσχει ἢ θέλει ἡ ἄλλη; Ἢ μήπως δὲν εἴδομεν πλεῖστοι ὅσοι ἐξ ἡμῶν ὅτι ἐπὶ προσεγγίσει θανάτου τινός, οἱ κύνες οἱ πέριξ τῆς οἰκίας τοῦ θνήσκοντος, ὑλακτοῦν θρηνωδῶς; Πῶς νὰ μὴ παραδεχθῶμεν λοιπὸν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι ὀντότης, ξένη τοῦ σώματος, καὶ τὴν ὁποίαν θὰ βλέπῃ ὁ κύων ἤ, τοὐλάχιστον, θὰ τὴν αἰσθάνεται καὶ ὑλακτεῖ οὕτω κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θανάτου καὶ ὄχι κατ' ἄλλην ὥραν;

Οἱ ὑλισταὶ ὅμως, μὲ τὴν κουτοπονηρίαν των νὰ μᾶς πείσωσιν (;) ὅτι ἡ ψυχὴ καὶ ἡ ὕλη εἶνε ἕν, δὲν πιστεύουσιν ταῦτα ἀλλὰ λέγουσιν ὅτι δὲν ὑπάρχουσιν ἐντελῶς ὄνειρα! καὶ ἂν ἐπιμείνωμεν ὅτι εἴδομεν καὶ βλέπομεν τοιαῦτα, σᾶς ἀπαντοῦν: «ὅποιος πεινάει ἄρτους ὀνειρεύεται!» Καὶ τοῦτο, ἐννοεῖται, δὲν τὸ πιστεύουσι ἀλλὰ τὸ λέγουσι ἵνα δυνηθῶσι νὰ ἐρωτήσωσιν κατόπιν: «καὶ τί γίνεται ἡ ψυχὴ κατὰ τὸν ὕπνον;» Ὅπως μᾶς λέγουσιν ὅτι ὑπάρχουσιν καὶ ἄνθρωποι οἵτινες δὲν εἶδον καὶ ἰσοβίως ὄνειρον, οὔτε παθολογικὸν ἀκόμη· ἐνῷ τὸ τοιοῦτον διαψεύδεται καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης, διότι ἀδύνατον ἄνθρωπος νὰ μὴ εἶναι ἀσθενὴς ἢ ἰσοβίως νὰ μὴ ἀσθενήσῃ· καὶ συνεπῶς νὰ μὴ ἴδῃ ὄνερον. Τοὐναντίον δύναται πᾶς τις νὰ εἴπῃ, χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ διαψευσθῇ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἄνευ ὀνείρων, ὅπως δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ἄνευ ἐγκεφάλου.

Καὶ ὁ Σωκράτης ἀναφέρει ὅτι εἶδε προαισθητικὸν ὄνειρον τρεῖς ἡμέρας πρὸ τοῦ θανά του του, τὸ: «ἤματι τι ἓν τριτάτῳ φθίην ἐρίβολον ἵκοιο»· ἤτοι ὅτι, τὴν τρίτην ἡμέραν θ' ἀποθάνω» ὅπως καὶ συνέβη.

Ὄνειρον ἱστορικὸν ἐπίσης ἀναφέρεται ὅτι εἶδε καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ταὐτοχρόνως μὲ τὸν τότε ἀρχιερέα τῆς Ἱερουσαλήμ, ὅταν οὗτος μετέβαινεν ὁρμητικῶς νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐπαναστατήσαντας Ἰουδαίους. Ἐν τούτοις οὗτος ἕνεκα τοῦ ὀνείρου του, ὄχι μόνον δὲν τοὺς ἐτιμώρησεν, ἀλλὰ καὶ προσεκύνησεν, ὁ ἀτίθασσος, καὶ ὁ ὡς Θεὸς προσκυνούμενος ἐκεῖνος κατακτητὴς

καὶ τὸν ἀρχιερέα, διότι ἔφερεν ἐπὶ τῆς ἀρχιερατικῆς του Τιάρας τὸν Ἰεχωβᾶ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδει τὴν προηγουμένην εἰς τὸν ὕπνον του καὶ τῷ ἐπέτασσε νὰ τὸν προσκυνήσῃ.

Τὸ αὐτὸ ὄνειρον εἶχεν ἴδει τὴν αὐτὴν νύκτα καὶ ὁ ἀρχιερεύς.

Οἱ ὑλισταὶ ὅμως ἐπιμένουσιν ὅτι δὲν βλέπομεν ὄχι τοιαῦτα, ἀλλὰ τελείως· διότι ὑπάρχουσι πράγματι νύκτες, καθ' ἃς οὐδὲν βλέπομεν. Ἐν τούτοις καὶ εἰς αὐτὰς βλέπομεν καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα ὀνειρευόμεθα, ἀλλὰ λησμονοῦμεν τὴν ἑπομένην ὅσα εἴδαμεν. Ἤτοι, πάσχομεν ὅ,τι καὶ ὁ Ναβουχοδονόσορ ὅστις, ἐνῷ εἶχεν ἴδει τρομακτικὰ ὄνειρα, τὴν ἑπομένην δὲν τὰ ἐνεθυμεῖτο, καὶ ὁ Δανιὴλ τῷ τὰ ὑπέμνησεν καὶ τὰ ἐξήγησεν. Μὲ ἄλλους λόγους, διότι δὲν ἐνθυμούμεθα τὰ ὄνειρα, δὲν θὰ εἴπῃ καὶ ὅτι δὲν βλέπομεν.

Ὁ ὑπνοβάτης, καίτοι ἐγείρεται κατὰ τὸν ὕπνον καὶ διατρέχει τὰς ὁδούς, ἐν τούτοις μετὰ τὴν ἔγερσίν του οὐδὲν ἐνθυμεῖται. Τοῦτο ὅμως δὲν θὰ εἴπῃ ὅτι καὶ δὲν ἔπραξε.

Καὶ ὁ ὑπνωτιζόμενος οὐδὲν ἐνθυμεῖται· ἐν τούτοις ὅμως ὁμιλεῖ κατὰ τὸν ὑπνωτισμὸν ἀλλὰ καὶ ἐκτελεῖ μάλιστα ἀσυνειδήτως, τὴν ἑπομένην, τὰς διαταγὰς τοῦ ὑπνωτιστοῦ ἰατροῦ. Ἤτοι κατὰ τὸν ὕπνον μας ὀνειρευόμεθα καὶ ἡ ψυχή μας, ἢ μᾶλλον τὸ πνεῦμα μας ἐργάζεται ὡς καὶ τὴν ἡμέραν, ἀενάως. Ἀλλὰ καὶ ποῖος ἐξ ἡμῶν δὲν ἤκουσε καὶ δὲν εἶδεν ὄνειρον μὴ ἐξηγηθέν; Εἶνε βέβαιον ὅτι οὐδείς! Διὰ τοῦτο, ὅλα τὰ ἔθνη καὶ πιστεύουσιν εἰς αὐτὰ καὶ εἶχον μάλιστα εἰδικοὺς πρὸς ἐξήγησίν των.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ Κ. ΠΥΡΡΟΣ

ΨΥΧΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ο ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ Teder ἐκλιπόντος Διδασκάλου τοῦ Τάγματος τοῦ Μαρτινισμοῦ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἐὰν λοιπὸν εἰς τὸν κατάλογον τοῦτον τῶν ἀρχαιοτάτων μεθόδων, προσθέσωμεν τοὺς μαγικοὺς καθρέπτας, τοὺς θεουργικοὺς καθρέπτας, τοὺς ναρκωτικοὺς καθρέπτας, τὰς κρυσταλλίνους σφαίρας τῆς Σκωτίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν κλπ. κλπ. τῶν ὁποίων, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἔκαμον χρῆσιν ὅσοι ἤθελον νὰ παραγάγωσιν ἐφ' ἑαυτῶν, τὴν δευτέραν κατάστασιν διὰ τοῦ αὐτο-ὑπνωτισμοῦ, θὰ ἴδωμεν καλῶς, ὅτι ἡ Ἐπιτροπὴ τοῦ 1831, ἦτο εἰς θέσιν νὰ προκαλέσῃ τὴν κατάστασιν τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς, ἐὰν δὲν ἔκαμε λόγον εἰς τὴν ἔκθεσίν της, εἶνε διότι προφανῶς, δὲν εἶχον σχέσιν μὲ τὰ ὑπὸ μελέτην φαινόμενα.

Ὑπάρχει, ἄλλως, γεγονός τι βέβαιον — γεγονὸς τὸ ὁποῖον πολὺ συνεζητήθη εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ τὸ ὁποῖον ἀκόμη καὶ σήμερον δὲν κατενοήθη ἀκριβῶς — ὅτι δηλ. ὁ αὐτο-ὑπνωτισμός, χωρὶς τὸν μαγνητισμὸν τοῦ ἐνεργοῦντος, δὲν δίδει παρὰ ἀποτελέσματα ἀτελῆ καὶ κατ' ἐπιφάνειαν.

Ὀλίγον βραδύτερον τῆς ἐκθέσεως τῆς Ἐπιτροπῆς, ὁ Κάρολος Λαφονταίν, εὑρισκόμενος ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐπέτυχε θεραπείας τινὰς μαγνητικὰς ἀξιοσημειώτους, παρουσίᾳ λίαν διακεκριμμένων ἰατρῶν. Ἂς τὸν ἀκούσωμεν :

«Ὁ Δόκτωρ Μπρέδ, λέγει, ἀφοῦ παρέστη εἰς τὰς συνεδριάσεις μου καὶ εἶδε τὰ ἀποτελέσματα ποῦ παρήγαγον, ἠθέλησε νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς ὄνομα καὶ νὰ δημιουργήσῃ νέον σύστημα. Ἦτο ἄρά γε καλῆς πίστεως ; Δὲν γνωρίζω. Κατόπιν ὅμως δὲν θὰ ἦτο τοιαύτης, διότι ἀπεδείκνυον εἰς αὐτόν, ὅπως καὶ εἰς ὅλους, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα ποῦ ἀνήγγειλλε ὡς παραγόμενα ὑπὸ αἰτίας ἄλλης, ἐκτὸς τοῦ μαγνητισμοῦ, δὲν ὑπῆρχον. Ὀλίγον ὕστερον ἤρχισε μαγνητίζων θετικῶς, μολονότι ἀρνούμενος τὸν μαγνητισμόν, ἀποδίδων δὲ πάντοτε εἰς διάφορον αἰτίαν τὰ ἀποτελέσματα ποῦ παρήγαγε τῇ βοηθείᾳ αὐτοῦ τοῦ μαγνητισμοῦ. Ὁ κ. Braid, ἰσχυρίζεται ὅτι παρατηροῦντες τὸ ἄκρον πώματος, τοποθετημένου ἐπὶ τοῦ μετώπου, προκαλοῦμεν ὅλα τὰ φαινόμενα τοῦ μαγνητισμοῦ..... Ὁ Δόκτωρ Braid, θέτει ἓν πῶμα ἐπὶ τοῦ μετώπου, συγκρατούμενον διὰ ταινίας περὶ τὴν κεφαλήν· τὸ πῶμα παρατηρεῖ ὁ ὑποκείμενος εἰς τὸ πείραμα, ὅπως ἔχει οὕτω τὸ βλέμμα εἰς τὸν ἀέρα. Πάντα τὰ νεῦρα καὶ οἱ μῦς κουράζονται, ἡ ὅρασις ταράσσεται, ἡ βλεφαρὶς πίπτει καὶ ἐπὶ στιγμὴν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑψωθῇ. Ὁ κ. Braid, λαμβάνει τότε ἕνα τῶν βραχιόνων καὶ τὸν τοποθετεῖ ὁριζοντίως, ἐπὶ πέντε λεπτὰ καὶ ὅταν ἐρωτοῦν, ἐὰν δύναται νὰ καταβιβάσῃ τὸν βραχίονά του ἀπαντᾷ. «Ναί, ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμε, διότι ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ἀναγκαῖον νὰ θελήσῃ ἄλλος τις διὰ νὰ τὸ κάμῃ.» κλπ. κλπ.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ πώματος, ἐξήγει ὅλα τὰ φαινόμενα καὶ τὰς θεραπείας τοῦ Λαφονταίν, διὰ τῆς ὑποβολῆς τοῦ αὐτο-ὑπνωτισμοῦ. Ὑπάρχει ὅμως κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἠδυνήνη νὰ ἐξηγήσῃ, οὔτε ἀκόμη νὰ παρῳδήσῃ. Τὴν παραγωγὴν τοῦ μαγνητικοῦ ὕπνου ἐξ ἀποστάσεως, ὅταν ὁ προσβαλλόμενος ἀγνοεῖ τὴν παρουσίαν ἢ τὴν ἐνέργειαν τοῦ μαγνητισμοῦ.

Οἱ σπουδάζοντες τὸν λαϊκὸν ὑπνωτισμόν, θὰ εἴπουν ὅτι τοῦτο συνέβη διότι ὁ ἰατρὸς Μπραὶδ, δὲν ἐγνώριζε τὴν μετα-ὑπνωτικὴν ὑποβολήν. Εἰς τοῦτο θὰ ἀπαντήσωμεν, ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ὑπνωτισμοῦ, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀγνοῆται παρὰ προσωπικότητος διπλωματούχου, τόσον, ὅσον καὶ ὁ Λαφονταὶν καὶ ἀκόμη, ἐὰν εἶχεν ὑποπτευθῆ τὸν τελευταῖον ὅτι ἐχρησιμοποίει τὴν μετα-ὑπνωτικὴν ὑποβολήν, δὲν θὰ παρέλυπε νὰ τὸ εἴπῃ καὶ νὰ τὸ ἀποδείξῃ διὰ παραδείγματος.

Ἡ μετα-ὑπνωτικὴ ὑποβολή, ἦτο βεβαίως γνωστὴ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ἀφοῦ οὗτος ἀναφέρει τὴν ἱστορίαν μοναχοῦ τινος, ὅστις ἐφάνη εἰς μίαν γυναῖκα εἰς τὴν ὁποίαν ἐγνωστοποίησε, μέσῳ τοῦ συζύγου της, ὅτι θὰ τῆς ἐφανεροῦτο κατὰ τὴν νύκτα καὶ θὰ τῆς ἔδιδε ὁδηγίας τινάς. Εἶνε πολὺ φανερόν, ὅτι τοῦτο ἦτο μία περίπτωσις μετα-ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς, γενομένης διὰ τοῦ συζύγου, τοιαύτη μάλιστα, ὥστε τὴν συμπεριλαμβάνουν εἰς τὴν Ἰατρικὴν Ἐπιστήμην.

Χιλιάδες ὁμοίων περιπτώσεων, εὑρίσκομεν εἰς τὰς ἱστορίας τῆς μαγγανείας τῶν ἀρχαίων χρόνων καὶ τοῦ μεσαίωνος. Εἶνε ὅμως καλλίτερον ν' ἀναφέρωμεν νεώτερα παραδείγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ διαφύγωσιν τὴν προσοχὴν τοῦ δόκτωρος Braid.

Εἰς τὰ 1784, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰατροῦ Ζουμπλέν, μέλους τῆς Ἰατρικῆς Ἀκαδημίας τῶν Παρισίων, πολυάριθμα πειράματα ἐγένοντο σχετικῶς μὲ τὴν ὑποβολήν, εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς φάσεις. Εἰς τὰ 1814, ὁ καθηγητὴς Du Commun, μετεχειρίζετο ἐν Παρισίοις ὅλας τὰς μεθόδους τῆς ὑποβολῆς. Ὁ καθηγητὴς κ. Λ. Κορμπώ, ὅστις εἶχε καὶ πολλοὺς μαθητὰς εἰς τὸ Λονδῖνον, παρήγαγε τὰ περιβόητα φαινόμενα τῆς ὑποβολῆς κατὰ τὸ 1816. Ἀναφέρει μάλιστα περίπτωσιν μετα-ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς, προκληθείσης παρὰ τοῦ Ταγματάρχου Πίτμαν. Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ὑποβολῆς ταύτης δὲν συνετελέσθη, παρὰ μετὰ δύο μῆνας. Τὴν αὐτὴν ἐποχήν, ὁ καθηγητὴς Μουϊγενώ, παρήγαγεν ἐπίσης πολλὰ φαινόμενα ὑποβολῆς.

Ἐκτὸς τῶν ἀναφερθέντων τούτων παραδειγμάτων, ἡ ἀπόκρυφος φιλολογία μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1784—1835 ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰ Χρονικὰ τοῦ **Μαγνητισμοῦ** (1814—1816) τὴν Βιβλιοθήκην τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ (1817—1819) καὶ τὰ Ἀρχεῖα τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ (1820—1822) — περιέχει ἀπειράριθμα παραδείγματα μετα-ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς, ἐντελῶς ἐξηγούμενα.

Ἐὰν ὁ δόκτωρ Braid, παρὰ τὸν ἐπίσημον τίτλον του δὲν ἔμαθε τίποτε ἀπὸ ὅ,τι πᾶς ἄνθρωπος τῆς ἐπιστήμης δὲν ὀφείλει ν' ἀγνοῇ, ἀσφαλῶς ἔπρεπε νὰ ἐνδιαφερθῇ ἀπὸ τὰς μεθόδους τοῦ Ἀββᾶ Φάρια, διότι παρὰ τοῦ πειραματιστοῦ τούτου φαίνεται ὅτι ἔλαβε ὅ,τι γνωρίζει ἐπὶ τοῦ ζητήματος μας.

Πράγματι ἡ ἀνακάλυψις τοῦ διασήμου ἄγγλου ἰατροῦ, ἀποκρυσταλλοῦται εἰς τὸ ὅτι τὸ μέσον συνίσταται εἰς τὸ νὰ παρατηρῇ ὁ ὑποκείμενος, ἓν πῶμα τοποθετημένον ἐπὶ τοῦ μετώπου. Εἰς φακίρης ὅμως, συνειθισμένος νὰ παρατηρῇ σταθερῶς τὴν ἄκραν τῆς ρινός του, θὰ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὸν σύγχρονον τοῦτον συναγωνισμόν. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Λαφονταίν, οὗτος θὰ ὤφειλε ἁπλῶς νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους, ἀφοῦ ὁ Μπρὲδ διὰ νὰ μετέλθῃ τὸν μαγνητισμὸν ἀπέφευγε τὰς μαγνητικὰς μεθόδους καὶ ἀνέτρεχε εἰς *κόλπα*. Δὲν ὑπάρχουν 36 μέσα διὰ νὰ

κάμῃ τις μαγνητισμόν, ὅπως δὲν ὑπάρχουν καὶ 36 μέσα διὰ νὰ ζωγραφίσῃ κανείς.

Πρὸ τοῦ ἀφίσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς μετα-ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς, ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι διὰ τὸν πρῶτον ἀκούοντα, φαίνεται πράγματι ὡς σύγχρονος ἀνακάλυψις. Ὁ λόγος εἶνε ἁπλοῦς. Ὅταν οἱ θεράποντες τῆς Ἐπιστήμης τοῦ Κράτους καὶ τῆς Θρησκείας, ἐπιθυμοῦν ν' ἀνακαλύψουν κάτι νέον, ἀρχίζουν συνήθως νὰ ὑποβάλουν ὅτι κανεὶς πρὸ αὐτῶν δὲν ὡμίλησε περὶ τούτου. Ὕστερον, ἀφοῦ, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀπήλλαξαν πάσης ἐνοχλήσεως τὴν δημοσίαν μνήμην, εἰσάγουν τὸν σπόρον τῆς «νέας των θεωρίας» καὶ τὴν καλλιεργοῦν, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ εὐκαιρία νὰ ἀποδειχθῇ ἐκ νέου ἐσφαλμένη. Λέγω, ἐκ νέου, διότι κατὰ γενικὸν κανόνα, μια «νέα ἰατρικὴ ἀνακάλυψις» ἦτο πάντοτε γνωστή, ὑπὸ ἄλλο ὄνομα, ἀπὸ τοὺς χρόνους τοῦ Πυθαγόρου, ἂν ὄχι πρότερον.

Οὕτω αἱ ἰατρικαὶ ἐντριβαὶ τῶν ἀρχαίων, ἀφοῦ ἐγένοντο αἱ ἐντριβαὶ τοῦ Πλωτίνου, κατέστησαν σήμερον ὅτι ὀνομάζομεν μασάζ. Ἡ ἠλεκτρικὴ θεραπεία τοῦ Μανζὲν καὶ τοῦ Κόμους, ἐγένετο ἡ σύγχρονος ἠλεκτρικὴ θεραπευτικὴ «ἀνακάλυψις» Ὁ ἐμβολιασμὸς τοῦ Satya granthan, ἀνηγγέλθη δι' ἰσχυρᾶς κωδωνοκρουσίας καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα δαμαλισμος, ὡς πρᾶγμα ἄγνωστον παρ' ἡμῖν.

Ὅταν αἱ ἐργασίαι τῶν ἀλχημιστῶν ἐξεφυλλίσθησαν, ἐγελοιοποιήθησαν καὶ ἀπερρίφθησαν, παρὰ τῆς ἐπισήμου Ἐπιστήμης, ὡς ἀνόητοι καὶ ἀκαταλόγιστοι, μετ' ὀλίγον ἡ ἰδία Ἐπιστήμη αὕτη, ἀνέτρεψε διὰ λακτίσματος τὴν περίφημον χημικὴν κλίμακα, εἰς τὸ ὕψος τῆς ὁποίας ἐτοποθετεῖτο πρὸ τοῦ φωτογράφου καὶ διεκήρυττε εἰς τὸν κόσμον «τὴν νέαν ἀνακάλυψιν» ***τὴν κοινὴν βάσιν τῶν μετάλλων.***

Ὁ σκοπὸς τῆς προσπαθείας ταύτης, γενομένης πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ παρασκευάσῃ μίαν tabula rasa, ἓν ἀρνητικὸν χάος, διὰ τὴν δημιουργίαν μιᾶς «νέας ἀνακαλύψεως» φαίνεται καθαρὰ εἰς τὴν δοξασίαν, ἥτις ἰσχυρίζεται σήμερον, ὅτι ὁ ὑπνωτισμός καὶ ἡ ὑπνωτικὴ ὑποβολὴ ἢ ἡ μετα ὑπνωτική, εἶνε «νέαι ἀνακαλύψεις» διεκδικοῦσαι ἀπολύτως τὸν μαγνητισμὸν τῶν σκοτεινῶν χρόνων. Φαίνεται ἐπίσης καθαρὰ εἰς τὸ ψευδὲς τοῦτο δεδομένον ὅτι ἄνευ τῆς σκηνοθετήσεως ταύτης, διαρκοῦντος τοῦ πρώτου μέρους τοῦ 19ου αἰῶνος, ὅσοι ἐμελέτων τὰ φαινόμενα τοῦ μαγνητισμοῦ, ἠγνόουν τὴν μετα-ὑπνωτικὴν ὑποβολὴν καὶ δὲν ἠδύναντο συνεπῶς νὰ τὴν παρουσιάσουν, ὡς ἐξήγησιν τῆς ἐξ ἀποστάσεως μαγνητικῆς ἐνεργείας.

Ὁ δόκτωρ Braid, ἐξετάζων τὸν Λαφονταίν, ἐχαρακτηρίσθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς πολὺ κακῶς, ὡς ἐξεταστὴς τῆς ἀληθείας. Ἠκολούθησεν ὡς σκεπτικιστής, τὰ πειράματα τοῦ μαγνητιστοῦ τούτου καὶ δὲν ἠθέλησε τίποτε ἄλλο νὰ ἴδῃ εἰς ταῦτα παρὰ τὴν εὐ-

καιρίαν νὰ γυμνάσῃ τὴν ὀξύνοιαν του, ἵνα κατορθώσῃ ν' ἀποκαλύψῃ, εἰ δυνατὸν, ὅτι ἐπίστευεν εἰς τὸ ὅτι ἦτο τσαρλατανισμός. Ἠναγκασμένος ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν πραγματικότητα τῶν παραγομένων φαινομένων, ἐπροτίμησε νὰ τὰ ἐξηγήσῃ διὰ θεωρειῶν ἀρχαίων, ὅπως οἱ δρόμοι καὶ ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἐτέθη τρόπον τινὰ ὡς κατασκευαστής.

Ὅμοιος πρὸς ἀστεῖον ὅστις ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ μαγνήτης δὲν ἕλκει τὸν σίδηρον, ἀλλ' ἀντιθέτως ὁ σίδηρος ἕλκει τὸν μαγνήτην, ἰσχυρίσθη καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ μαγνητίζων, δὲν εἶνε τίποτε, ὅτι ὁ ὑποκείμενος εἶνε τὸ πᾶν καὶ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι δίδων πίστιν εἰς τὴν ἀλλόκοτον ταύτην ἰδέαν, καλῶς ἀπήλαυσε τῶν εἰρωνειῶν τῶν συναδέλφων του, οἵτινες εἶχον ἰδεῖ τὸν Λαφονταὶν εἰς ἔργον.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι παρεδέχθη πῶς ὁ τελευταῖος οὗτος ἦτο ἱκανὸς διὰ τῆς μαγνητικῆς μεθόδου του, νὰ ἐπηρεάσῃ τοὺς ὑποκειμένους εἰς μαγνητισμὸν ἐξ ἀποστάσεως καὶ τοῦτο ὑπὸ ὅρους ὑπαγορευομένους ὑπὸ σκεπτικιστῶν ἰατρῶν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον αὐτός, ὁ Μπρέδ, ὡμολόγησεν ἑαυτὸν ἀνίκανον νὰ νὰ κάμῃ, διὰ τῆς ἰδίας του μεθόδου. Ἐκεῖ ὅμως, ὅπου ἡ κακή του πίστις ὑπερβαίνει ὅτι δύναταί τις νὰ φαντασθῇ, εἶνε ἡ κάτωθι παράγραφος, ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ Neurypnology.

«Ἐπὶ πολὺ ἐπίστευσα εἰς τὴν ταυτότητα τῶν φαινομένων τῶν παραγομένων διὰ τῆς μεθόδου μου καὶ ἐκείνης τῶν ἀνηκόντων εἰς τὸν Μεσμερισμὸν (μαγνητισμόν). Κατὰ τὰς παρούσας ἐνδείξεις πιστεύω τοὐλάχιστον εἰς τὴν ἀναλογίαν τῶν ἐνεργειῶν τῶν ἐξασκουμένων ἐπὶ τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Οὐχ ἧττον ὅμως, ***καὶ συμφώνως πρὸς ὅ,τι δηλοῦσι οἱ μαγνητισταὶ ὅτι παράγουν εἰς ὡρισμένας περιπτώσεις***, φαίνεται ὅτι ὑπάρχει ἀρκετὴ διαφορά, διὰ νὰ θεωρήσωμεν τὸν ὑπνωτισμὸν καὶ τὸν μαγνητισμόν, ὡς δύο ἀγωγοὺς διακεκριμμένους καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦτον, ***οἱ μαγνητισταὶ βεβαιώνουν θετικῶς, ὅτι δύνανται νὰ ἐπιφέρουν ἀποτελέσματά τινα*** τὰ ὁποῖα δὲν εἶδον οὐδέποτε προκαλούμενα, εἴτε διὰ τῆς μεθόδου μου, ***εἴτε διὰ τῆς ἰδικῆς των***»....

Οὕτω λοιπόν, ἀφοῦ ἠκολούθησεν καθημερινῶς τὰ πειράματα τοῦ **Λαφονταίν**, ἐπιστοποίησε de visu ὅτι οὗτος ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάζῃ μαγνητικῶς ἐξ ἀποστάσεως, ἐμελέτησε τὰς μεθόδους του αἵτινες δὲν διέφερον τῶν χρησιμοποιηθεισῶν παρὰ τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ 1831, παρέστη εἰς ἀποτελέσμαια τὰ ὁποῖα αὐτὸς ὁ Μπρὲδ θεωρεῖ ἑαυτὸν ἀνίκανον νὰ παραγάγῃ, εἴτε διὰ τῆς ὑπνωτικῆς μεθόδου, εἴτε διὰ τῆς μαγνητικῆς, ὁ νέος τύπος αὐτὸς τοῦ δικηγόρου δὲν ἐντρέπεται νὰ ἀποφαίνεται, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα στηρίζονται ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τῶν βεβαιώσεων τῶν μαγνητιστῶν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές)

ΑΠΟ ΤΑ ΦΛΕΓΟΜΕΝΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΥΠΝΟΣ—ΟΝΕΙΡΟΝ—ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Ὁ ὕπνος ὅσον καὶ τὸ ἐπακολούθημά του τὸ ὄνειρον, ὡς συμβαίνοντα εἰς πάντα ἄνθρωπον, εἶναι ἀναμφισβητήτως βιολογικὸς τῆς Φύσεως νόμος, νόμος βεβαίως πολὺ παράδοξος καὶ σκοτεινός, ἐὰν πράγματι ἐκ τούτου ἔχει νὰ κερδίσῃ τίποτε ἡ φύσις.

Ὁ ὕπνος καταφέρεται κυρίως ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ νεκρικοῦ συστήματός μας, ἐν τῷ βουλητικῷ καὶ καθ' ὅλων ἐν γένει τῶν ὀργάνων τῆς προσλήψεως ἢ μετατροπῆς ἐξωτερικῶν εἰκόνων· δὲν θίγει ὅμως οὐδόλως τὸ γαγγλιακὸν ἢ τῆς αὐτουσίου κινήσεως σύστημα.

Τί εἶναι ὅμως ὁ ὕπνος; καὶ πῶς ἐνεργεῖ;

Μετὰ πεποιθήσεως ἂς εἴπωμεν ὅτι οὗτος προέρχεται ἐκ τῆς κοπώσεως τῆς ὕλης καὶ τῆς δυνάμεως· ἤτοι διάφορα αἴτια ὡς γνωρίζομεν, προκαλοῦντα τὴν φθορὰν τοῦ ἀτόμου, ἡ δύναμις ἣν ἀπώλεσεν ἐκ τῆς ἀενάου τῶν ὀργάνων λειτουργίας κλπ. Πάντα ταῦτα εἶναι καὶ αἴτια τοῦ ὕπνου, δὲν εἶναι ὅμως ταῦτα ὕπνος.

Ἡ κόπωσις αὕτη ἀμβλύνει τὸν ἐγκέφαλον καὶ καθιστᾷ αὐτὸν ἱκανὸν νὰ δέχηται ἐπιδράσεις ἐξωτερικὰς ἂν μὴ ἀγνώστους τοὐλάχιστον περιβεβλημένας μὲ ἀδιαφανῆ πέπλον.

Μία τῶν τοιούτων ἐπιδράσεων εἶναι ὁ ὕπνος· διότι ἐὰν παραδεχθῶμεν ὅτι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἐξάντλησις τοῦ ἐγκεφάλου εἶναι ὕπνος, μέρος τοῦ ἐγκεφάλου τότε δὲν θὰ ἐξανίστατο κατὰ τῆς τοιαύτης ἀναπαύσεως διὰ τοῦ ὀνείρου ὡς θὰ εἴδωμεν περαιτέρω.

Ὁ ὕπνος λοιπὸν εἶναι ὑποβολὴ ἢ δύναμις διεσκορπισμένη εἰς τὸ διάστημα ὅπως ὁ ἠλεκτρισμός, μαγνητισμὸς κ.λ.π. καιροφυλακτοῦσα ἵνα ἐν καιρῷ κοπώσεως τῆς ὕλης ὑπεισδύσῃ εἰς τὰ κύτταρά της.

Ἡ δύναμις αὕτη εἰσέρχεται ἀναντιρρήτως διὰ τῶν συλλυπτηρίων τῶν αἰσθήσεων κυρίως δὲ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν· βαίνουσα κατ' ἀρχὰς βραδέως μέχρις πιθανῶς τοῦ αἰσθητηρίου νεύρου προσβάλλει τοῦτο καὶ ὁ ἐρεθισμὸς μεταβάλεται εἰς αἴσθημα.

Νῦν ἂς εἴδωμεν τὰ ἐν τῷ ὕπνῳ συμβαίνοντα.

Αἱ λαϊκαὶ φράσεις «κοιμᾶσαι ἐλαφρυά», ἢ «κοιμᾶσαι βαρειά» ὅσον ἀφελεῖς καὶ ἂν φαίνωνται, ἐγκλείουσι μίαν φιλοσοφικὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀνωτέρω συμπεράσματος.

Ὅταν ἡ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ἀτόμου εἶνε ἰσχυρὰ ὁ ὕπνος του εἶναι ὅλος ὄνειρον· τοὐναντίον ὁ ὕπνος εἶναι πολὺ βαρὺς εἰς τοὺς ἀποκαμωμένους ἀνθρώπους· περὶ τούτου ὅρα καὶ γυναῖκας αἵτινες δὲν εἶναι μόνον ὀνειρώδεις ἀλλὰ καὶ ὀνειρόπληκτοι.

Ὅταν ὁ ὕπνος εἶναι ἐλαφρὸς τότε ἐμφανίζεται τὸ ὄνειρον. τοῦτο σημαίνει ὅτι τὸ ὄνειρον εἶναι ἐξακολούθησις τῆς ζωῆς καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὕπνου ἀκόμη· εἶναι ἡ τάσις τῶν κυττάρων τοῦ ἐγκεφάλου πρὸς ἀέναον κινητικότητα.

Καὶ ὅμως δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ τὸ ὄνειρον εἶναι ἐπίδρασις ἐξωτερική, πρὸ τοῦ δὲ ἀπαντήσωμεν θὰ ἐξετάσωμεν τὶ γίνεται ἐν τῷ ὀνείρῳ.

Ἐν τούτῳ λαμβάνουσι μέρος, τὸ νευρικὸν σύστημα, τὸ βουλητικόν, τὸ συναισθητικόν, ὁ νοῦς καὶ πλειότερον ἡ φαντασία. Τὸ ὄνειρον παριστᾶ ζωὴν φανταστικὴν ὅπως καὶ ἀποτυποῦται καὶ κατόπιν ἐν ἐγρηγόρσει ἀναπλάττεται εὐχερέστατα ὑπὸ τῆς φαντασίας.

Ἡ φαντασία ὅπως ἐν τῇ ζωῇ εἶναι τι ἰδανικὸν καὶ ἀτίθασσον οὕτω καὶ ἐν τῷ ὀνείρῳ παραμένει καὶ δὴ ἀναπτύσσεται.

Ταῦτα πάντα ἀποδεικνύουσι ὅτι ἡ φαντασία εἶναι ἡ δημιουργὸς τοῦ ὀνείρου τῇ συμπράξει πάντων τῶν λοιπῶν.

Αἱ ἐν τῷ ὀνείρῳ ψευδαισθήσεις ψευδοσυναισθηματικαὶ παραστάσεις, ἄλλοι μὲν ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι ἐντελῶς νέα ἐνῷ ἄλλοι οἱ καὶ λογικώτεροι ὅτι εἶναι αὗται αἱ κεκτημέναι παραστάσεις ὑπὸ τῆς φαντασίας δὲ μεταβληθεῖσαι. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐκ τῆς μεγάλης εὐχερείας τῆς φαντασίας εἰς τὸ ν' ἀναπλάττῃ τὸ ὄνειρον εἶναι τοῦ νοῦ μία ἔνδειξις ὅτι αὕτη ἡ ἰδία εἶναι ἡ δημιουργός, εἶναι ὅμως καὶ ἄλλη συνηγορία ὅτι δηλαδὴ ὅστις ἔχει νοῦν πρακτικὸν στερεῖται φαντασίας· ἐν τῷ ὕπνῳ ὅμως ὁ πρακτικὸς νοῦς νεκροῦται ἐνῷ ἡ φαντασία ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐξανίσταται τόσον ὥστε νὰ κάμῃ τὸν ὀνειρόπληκτον νὰ πιστεύσῃ ὅτι εἶδε πράγματα ὑπερφυσικά.

Ἀφοῦ λοιπὸν αἱ διάφοροι μελέται ἀποδεικνύουσι ὅτι ἐν τῷ ὀνείρῳ νέα πράγματα δὲν βλέπομεν ἀλλὰ τὰ κεκτημένα μεταβεβλημένα ὅμως ὑπὸ τῆς φαντασίας, οὐδεὶς λόγος νὰ πρεσβεύσωμεν ὅτι τὸ ὄνειρον εἶναι ἐπίδρασις ἐξωτερικὴ ἐκτὸς ἂν νομίσωμεν ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ ζωή μας δὲν εἶναι καθ' ἑαυτὸ ἀτομική μας κίνησις ἀλλὰ ἐπδράσεις ξένων δυνάμεων.

Τέλος ἂς ἀναφέρωμεν μερικὰ τοῦ ὀνείρου φαινόμενα ἀξιοπαρατήρητα.

Ἡ κυριωτέρα ἰδιότης αὐτοῦ εἶναι ὅτι πᾶσα σύλληψις εἰκόνος τῆς ζωῆς ἐν τῇ φαντασίᾳ παρορμᾷ ὅπως καὶ ἐν ἐγρηγόρσει τὸ ἀντίστοιχον συναίσθημα καὶ τοῦτο τὸ ἀντίστοιχον νεῦρον, τὸν ἀντίστοιχον τέλος μῦν.

Τὰ τελευταῖα δύο ἀκόμη, μᾶς ἀποδεικνύουν ὅτι δηλαδὴ πρῶτον, ἡ φαντασία δὲν ἐπηρεάζεται τόσον ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἢ μὴ κατ' ἀρχὰς καὶ δεύτερον ὅτι ἡ ἰδία φροντίζει νὰ συνεχίζῃ τὴν ζωὴν καὶ κατὰ τὴν νέκρωσιν τὴν προσωρινήν της.

ΕΚΛΕΚΤΙΚΟΣ

ΓΕΓΕΝΗΜΕΝΟΝ ΕΚ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

('Εκ τοῦ Μηνύτορος τῆς Χριστιανικῆς 'Επιστήμης).

Μετάφρασις Δ. ΔΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ σάρξ δὲν μπορεῖ νὰ μεταμορφωθῇ σὲ κάτι πνευματικό, οὔτε μπορεῖ καμμία κηλὶς τῆς ὑλικότητος νὰ μεταφερθῇ στὴ νέαν αὐτὴν ἀντίληψι· πρέπει νὰ νικηθῇ, νὰ ἀπαρνηθῇ. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο τὸ ὑλικὸν προβάλλει ἐξ ἐνστίκτου ἀντίστασι στὴν γέννησι τῆς πνευματικότητος· καὶ ὁ κόσμος παρέστη, ἀπ' ἀρχῆς, μάρτυς τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τῶν αἰσθήσεων καὶ τῆς ψυχῆς. Ὁποτεδήποτε ἡ γέννησις μιᾶς νέας ἰδέας λαμβάνει χώραν, ὁ δράκων ὅπως ὁ Ἅγ. Ἰωάννης διεκήρυξε στὸ δραμά του, εἶναι ἕτοιμος νὰ καταστρέψῃ τὴν ἰδέα μόλις γεννηθῇ. Ὁποτεδήποτε ὁ Ἰσαάκ, ὁ υἱὸς τῆς ἐπαγγελίας, προκόπτει, ὁ Ἰσμαὴλ ὁ υἱὸς τῆς δούλης, χλευάζει. "Ὥσπερ τότε ὁ κατὰ σάρκα γεννηθεὶς ἐδίωκε τὸν κατὰ πνεῦμα, «ἐξήγει ὁ Παῦλος πρὸς τοὺς Γαλάτας 4:29, «οὕτω καὶ νῦν.»

Ἂν δὲν ἤξερε κανείς, πῶς ἡ ὑλικὴ αἴσθησις δὲν μπορεῖ νὰ ἐκτιμήσῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' τὴν ὕλη, ποῦ εἶναι ἡ ὑποκειμενικὴ αὐτῆς κατάστασις, καὶ πῶς μόνον ἡ πνευματικὴ αἴσθησις μπορεῖ νὰ συλλάβῃ καὶ προάξῃ τὴν νέαν ἰδέα, θὰ τοῦ φαινόταν παράξενο γιατὶ οἱ θνητοὶ νὰ κλείνουν τόσο ἐπιμόνως τοὺς νόας των σὲ κάθε ὤθησι τοῦ Πνεύματος· διότι ἡ ὑλικὴ αἴσθησις δὲν ὁδηγεῖ πουθενὰ ἀλλοῦ παρὰ σὲ ἐσχάτην ὀδύνη καὶ ἀφανισμόν, ἐνῶ ἡ πνευματικὴ αἴσθησις βαδίζει στὸ δρόμο τῆς Ζωῆς.

«Ἡ γῆ», καθὼς γράφει ἡ κ. Ἔδδυ στὴ σελίδα 548 τοῦ βιβλίου της «Ἐπιστήμη καὶ Ὑγεία», «ἔχει λίγο φῶς ἡ χαρὰ γιὰ τοὺς θνητοὺς πρωτοῦ ἡ Ζωὴ μαθευθῇ πνευματικῶς. Κάθε ἀγωνία τῆς θνητῆς πλάνης βοηθεῖ τὴν πλάνην νὰ καταστρέψῃ τὴν πλάνη, κι' ἔτσι συμβάλλει στὴν κατανόησι τῆς ἀθανάτου Ἀληθείας. Αὐτὴ εἶναι ἡ νέα γέννησις ποῦ συμβαίνει κάθε ὥρα καὶ μὲ τὴν ὁποία γέννησιν οἱ ἄνθρωποι μπορεῖ νὰ φιλοξενοῦν ἀγγέλους, τὰς ἀληθεῖς ἰδέας τοῦ Θεοῦ, τὴν πνευματικὴν αἴσθησι τοῦ εἶναι.»

Ὅπως τὸ κάθε τι ποῦ ἐμφανίζεται στὸν φυσικὸ κόσμο εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ τὰ στοιχειώδη πρὸς συντήρησιν καὶ αὔξησίν του, ἔτσι καὶ στὴ γέννησι, ἡ ἀφυπνισθεῖσα συνείδησις εἶναι ἐφοδιασμένη μὲ ὅ,τι τῆς χρειάζεται γιὰ νὰ προάξῃ τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξι καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὸ δρόμο ὅ,τι δήποτε κωλύει τὴν ἐμφάνισι τοῦ σωστοῦ. Ἓν ἀπὸ τὰ πρῶτα τεκμήρια τοῦ ὅτι ἡ νέα γέννησις ἔχει πράγματι ἀρχίσῃ εἶναι μιὰ αὔξουσα ἱκανότης πρὸς αὐτό—γνωσιν. Γιὰ πρώτη φορὰ βλέπουμε τὸν ἄνθρωπο ὡς τὴν

ἀναμάρτητη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀναγνωρίζουμε πῶς ἡ θνητὴ δοξασία τοῦ ἐγὼ ἐν ὕλῃ εἶναι ὁ ἕνας καὶ μόνος φραγμὸς ποῦ ἐμποδίζει τὴν πραγματίκευσι τῆς τελείας ὑπάρξεως. Τὴν ἁμαρτία τὴν βλέπουμε σ' αὐτὸ ποῦ ἀνθίσταται στὴ γνῶσι τοῦ Θεοῦ· τὴν βλέπουμε, τὴν ψευδῆ δοξασία, στὴν ὁποίαν ἡ ἀφυπνισθεῖσα πνευματικὴ συνείδησις ἔχει τὴ δύναμι νὰ καταστρέψῃ. Μπορεῖ πιὰ κανεὶς νὰ πάρῃ μιὰ πιὸ χωρισμένη ἄποψι τῶν ἰδίων του γνωρισμάτων, τῆς διαθέσεως, τῶν συνηθειῶν τῆς σκέψεως καὶ τῆς ὁμιλίας, καὶ βλέπων αὐτὰ γιὰ αὐτὸ ποῦ εἶναι, πλάναι δηλαδὴ τοῦ θνητοῦ νοῦ, νὰ μετανοήσῃ γι' αὐτὰ καὶ νὰ τ' ἀποβάλλῃ. Ἡ ταπεινοφροσύνη θάλλει ὅσο τὸ ἐγὼ μικραίνει καὶ ἡ ἐπίγνωσις τῆς θείας Ἀρχῆς ἐκτείνεται. Ὁ Ἰωάννης ἀνεγνώριζε τὴν μεταμορφοῦσαν αὐτὴν ἐνέργειαν τῆς νέας γεννήσεως ὅταν ἔλεγε, «Οἴδαμεν ὅτι πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐχ' ἁμαρτάνει· ἀλλ' ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ τηρεῖ ἑαυτόν, καὶ ὁ πονηρὸς οὐχ' ἅπτεται αὐτοῦ (Α'. Ἰωάννου 5:18).

Ἐὰν ἡ νέα γέννησις νικοῦσε τὸ ὅλον τῆς θνητῆς δοξασίας σὲ μιὰ στιγμή, ἡ ὀδύνη ποῦ συμπίπτει μὲ τὴν Χριστιανικὴ πρόοδο θ' ἀπεφεύγετο. Ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος εἶναι διὰ παντὸς τέλειος καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην μεταμορφωτικῆς διαδικασίας· ἔτσι ἡ νέα γέννησις εἶναι μιὰ δοκιμασία ἀναγκαία μόνο στὸ ἀνθρώπινον ὄν, καὶ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς δὲν ἀρνεῖται ἑαυτὸν διὰ μιᾶς. Ἐλαττοῦται καὶ ἐξαφανίζεται μόνο κατὰ τὴν ἀναλογία ποῦ ὁ Χριστὸς αὐξάνει καὶ ἐκδηλοῦται στὴν ἀτομικὴν συνείδησιν ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ καιρὸς ποῦ δὲν θὰ μένῃ καμμιὰ ὑλικὴ συνείδησις ποῦ νὰ μαρτυρῇ γιὰ μιὰ μὴ πραγματικὴν ὕπαρξι στὴν ὕλη χωρισμένην ἀπ' τὸ Θεό. «Ἡ νέα γέννησις», ἡ κ. Ἔδδυ ἐξηγεῖ στὴ σελίδα 15 τῶν «Ἀναμίκτων», δὲν εἶναι τὸ ἔργο μιᾶς στιγμῆς. Ἀρχίζει μὲ στιγμὲς καὶ προχωρεῖ μὲ χρόνια· στιγμὲς παραδόσεως στὸν Θεό, παιδικῆς ἐμπιστοσύνης καὶ περιχαροῦς ἀποδοχῆς τοῦ καλοῦ· στιγμὲς αὐταρπανήσεως, αὐταφοσιώσεως, οὐρανογέννητης ἐλπίδος καὶ πνευματικῆς ἀγάπης».

Ἅμα κανεὶς καθημερινῶς, κάθε ὥρα προσπαθεῖ νὰ ἀποστρέφηται τὴν ὑλικότητα καὶ νὰ κοινωνῇ περισσότερο μὲ τὴν θεία φύσι, εἰσέρχεται μὲ ἀγαλλίασι στὸ μεταμορφωτικὸ στάδιο ποῦ περιέγραψεν ὁ Παῦλος, ὅταν διεκήρυξεν : «Ἡμεῖς δὲ πάντες, ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι, τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου πνεύματος». (Β'. Κορινθίους 3:18).

ELIPHAS LEVI

ΤΑ ΜΑΓΙΚΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

Αἱ Πυραμῖδες—Τὰ ἑπτὰ θαύματα—Αἱ Θῆβαι καὶ αἱ ἑπτὰ θῦραι—Ἡ ἀσπὶς τοῦ Ἀχιλλέως—Αἱ στῆλαι τοῦ Ἡρακλέους.

Εἴπομεν ὅτι ἡ ἀρχαία Αἴγυπτος, ἦτο ἓν πεντάγραμμον καὶ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν τὸ ἴδιον, δι' ὁλόκληρον τὸν ἀρχαῖον κόσμον. Ὅσον περισσότερον οἱ μεγάλοι ἱεροφάνται, ἐφρόντιζον νὰ κρύπτωσι τὴν ἀπόλυτον ἐπιστήμην, τόσον περισσότερον ἐζήτουν νὰ αὐξήσωσι καὶ πολλαπλασιάσωσι τὰ σύμβολα. Αἱ τριγωνικαὶ καὶ ὀρθογώνιαι, κατὰ τὴν βάσιν, πυραμῖδες, ἀναπαρίστων τὴν μεταφυσικὴν των, βασισμέναι ἐπὶ τῆς ἐπιστήμης τῆς φύσεως. Ἡ ἐπιστήμη αὕτη,εἶχε ὡς συμβολικὸν ἄρχοντα, τὸ ὑπερμέγεθες σχῆμα τῆς μεγάλης σφιγγός, ἥτις ἐσκάλισε βαθεῖαν κλίνην εἰς τὴν ἄμμον, ἀγρυπνοῦσα εἰς τοὺς πόδας τῶν Πυραμίδων. Τὰ ἑπτὰ μεγάλα μνημεῖα, ὀνομαζόμενα τὰ ἑπτὰ θαύματα τοῦ κόσμου, ἦσαν αἱ μεγαλοπρεπεῖς ἀναπαραστάσεις τῶν ἑπτὰ γραμμῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπετελοῦντο αἱ Πυραμῖδες καὶ τῶν ἑπτὰ μυστηριωδῶν θυρῶν τῶν Θηβῶν. Εἰς τὴν Ρόδον, ὑπῆρχε τὸ πεντάγραμμον τοῦ ἡλίου. Ὁ Θεὸς τοῦ φωτὸς καὶ τῆς ἀληθείας, ἐφανεροῦτο εἰς ἀνθρωπίνην μορφήν, περιβεβλημένος διὰ χρυσοῦ καὶ ὕψωνε εἰς τὴν δεξιὰν αὐτοῦ χεῖρα, τὸν φάρον τῆς νοημοσύνης, ἐνῷ εἰς τὴν ἀριστεράν, ἐκράτει τὸ βέλος τῆς κινήσεως καὶ τῆς ἐνεργείας. Οἱ πόδες του ἐστηρίζοντο δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ ἐπὶ ὀγκολίθων οἵτινες ἐξεπροσώπουν τὰς δυνάμεις τῆς φύσεως, αἰωνίως ἰσορροπημένας, τὴν ἀνάγκην καὶ τὴν ἐλευθερίαν, τὸ παθητικὸν καὶ ἐνεργητικόν, τὸ σταθερὸν καὶ ἀσταθές, τὰς στήλας τοῦ Ἡρακλέους.

Εἰς τὴν Ἔφεσον, ἦτο τὸ πεντάγραμμον τῆς σελήνης. Ἦτο ὁ ναὸς τῆς Πανθέου Ἀρτέμιδος. Ὁ ναὸς οὗτος εἶχε κατασκευασθῆ καθ' ὑπόδειγμα τοῦ σύμπαντος. Ἦτο εἷς θόλος ἐπὶ σταυροῦ, μὲ ἕνα τετράγωνον ἐξώστην καὶ ἕνα κυκλοτερῆ περίβολον, ὅπως ἡ ἀσπὶς τοῦ Ἀχιλλέως.

Τὸ Μαυσωλεῖον ἦτο τὸ πεντάγραμμον τῆς συζυγικῆς καὶ σεμνῆς Ἀφροδίτης. Ὁ περίβολός του ἦτο κυκλικὸς καὶ εἰς τὸ ὕψος του, τετράγωνον. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ τετραγώνου, ὠρθοῦτο μία κολοβὴ πυραμίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὑπῆρχε ἅρμα τεσσάρων ἵππων, διατεθειμένων εἰς τρόπον ὥστε νὰ σχηματίζουν σταυρόν.

Αἱ πυραμῖδες ἦσαν τὸ πεντάγραμμον τοῦ Ἑρμοῦ.

Τὰ τείχη τῆς Βαβυλῶνος καὶ τὸ φρούριον τῆς Σεμιράμιδος, ἦσαν τὸ πεντάγραμμον τοῦ Ἄρεως.

Τέλος, ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος τὸ ἀπόλυτον καὶ παγκόσμιον

τοῦτο πεντάγραμμον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπερρόφα ὅλα τὰ ἄλλα, ἦτο τὸ φοβερὸν πεντάγραμμον τοῦ Κρόνου.

Ἡ ἑπταπλῆ φιλοσοφία τῆς μυήσεως τῶν ἀρχαίων, ἠδύνατο νὰ συγκεφαλαιωθῇ ὡς ἑξῆς.

Τρεῖς ἀπόλυτοι ἀρχαί, μὴ οὖσαι εἰ μὴ μία. Τέσσαρα στοιχειώδη σχήματα, μὴ ὄντα εἰ μὴ ἕν, ἀποτελοῦντα πάντα ταῦτα, ἓν σύνθετον ὅλον, ἰδέας καὶ σχήματος.

Αἱ τρεῖς ἀρχαὶ ἦσαν :

1ον) ***Εἶναι, εἶνε τὸ Εἶναι***

Εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ταυτότης τῆς ἰδέας καὶ τοῦ Εἶναι ἢ τῆς ἀληθείας. Εἰς τὴν θρησκείαν, ἡ πρώτη ἀρχή, ὁ Πατήρ.

2ον) ***Τὸ Εἶναι εἶνε πραγματικὸν***

Εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ταυτότης τῆς γνώσεως καὶ τοῦ Εἶναι ἢ τῆς πραγματικότητος. Εἰς τὴν θρησκείαν, ὁ ΛΘΓΟΣ τοῦ Πλάτωνος, ***ὁ Δημιουργός.***

3ον) ***Τὸ Εἶναι εἶνε λογικὸν***

Εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ταυτότης τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς πραγματικότητος. Εἰς τὴν θρησκείαν, ἡ Πρόνοια, ἡ θεία ἐνέργεια, ἥτις πραγματοποιεῖ τὸ καλόν, ἡ ἀμοιβαία ἀγάπη τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ καλοῦ, ὅτι δηλαδὴ καλοῦμεν Ἅγιον Πνεῦμα.

Τὰ τέσσαρα στοιχειώδη σχήματα, ἦσαν ἡ ἔκφρασις τῶν δύο κυρίων νόμων. Ἡ ἀντίστασις καὶ ἡ κίνησις, ἡ ἀδράνεια ἥτις ἀντέχει καὶ τὸ σταθερόν, ἡ ζωὴ ἥτις δρᾷ καὶ τὸ ἀσταθές. Ἡ ὕλη, ἦτο τὸ σχηματοποιηθὲν χάος εἰς παθητικὴν βεβαίωσιν. Τὸ πνεῦμα, ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης εἰς τὸ ἀληθές. Ἡ ἀρνητικὴ ἐνέργεια τοῦ ὑλικοῦ χάους ἐπὶ τοῦ πνεύματος, ἐκαλεῖτο κακὴ ἀρχή. Ἡ θετικὴ ἐνέργεια τοῦ πνεύματος, ἐπὶ τοῦ χάους πρὸς πλήρωσιν αὐτοῦ δημιουργίας καὶ φωτός, ἐκαλεῖτο καλὴ ἀρχή. Εἰς τὰς δύο αὐτὰς ἀντιλήψεις, ἀντιστοιχοῦσεν ἀφ' ἑνὸς ἡ ἀνρθωπότης καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ἀπολυτρωθεῖσα καὶ λογικευομένη ζωὴ τῆς συλληφθείσης ἀνθρωπότητος ἐκ τῆς ἁμαρτίας, δηλαδή, ἐκ τοῦ χάους, λόγῳ τοῦ ὑλικῆς αὐτῆς γεννήσεως.

Τοιαύτη ἦτο ἡ θεωρία τῆς μυστικῆς μυήσεως. Τοιαύτη εἶνε ἡ θαυμασία σύνθεσις, τὴν ὁποίαν ὁ χριστιανισμὸς ἦλθε νὰ ζωοποιήσῃ διὰ τῆς πνοῆς του, νὰ φωταγωγήσῃ διὰ τῶν μεγαλείων του, νὰ ἱδρύσῃ διὰ τοῦ δόγματός του καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ διὰ τῶν μυσταγωγιῶν του.

Σύνθεσις, ἥτις ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὸ πέπλον ποῦ τὴν καλύπτει, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐπανεύρῃ ἡ ἀνθρωπότης ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμὴ καὶ θὰ τὴν ἐπανεύρῃ, εἰς ὅλην τὴν πρώτην αὐτῆς ὡραιότητα καὶ εἰς ὅλην τὴν μητρικὴν αὐτῆς γονιμότητα.

Μεταφυσικα Φαινομενα

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον δημοσιεύομεν πάντα τὰ φαινόμενα τὰ ἔχοντα σχέσιν πρὸς τὴν μεταφυσικὴν ἐν γένει. Δεχόμεθα εὐχαρίστως ἐκ μέρους τῶν ἀναγνωστῶν μας πᾶσαν σχετικὴν ἀνακοίνωσιν, σύντομον, ὑπεύθυνον καὶ ἐνυπόγραφον.

Παράξενον ὄνειρον

Εἰς τὰ 1885, εὑρισκόμην εἰς τὴν ἐξοχὴν μετὰ τῆς θυγατρός μου. Εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου διέμεινα, κάποιος κύριος μοῦ ἔκαμεν τὸν ἐξαιρετικὰ ὑποχρεωτικὸν ἄνθρωπον, καὶ τοῦτο μὲ στενοχωροῦσε ὑπερβολικά, τοσοῦτον μᾶλλον ὅσον ἦτο νυμφευμένος μάλιστα.

Μίαν νύκτα, ὠνειρεύθην ὅτι ἡ μία ἐκ τῶν δύο ἀδελφῶν ποῦ διηύθυναν τὸ ἵδρυμα, μὲ ἐφώναξεν εἰς τὸ γραφεῖον της, ὅπου εὑρίσκοντο ἡ ἑτέρα ἀδελφή της καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ὑποχρεωτικοῦ κυρίου. Ἐκεῖ, μοῦ ἐπετέθησαν καὶ αἱ τρεῖς γυναῖκες, ὅτι δὲν πρέπει νὰ τηρῶ τοιαύτην στάσιν ἀπέναντι τούτου, ὅτι πρέπει νὰ παύσω νὰ σκανδαλίζω τὸν σύζυγον τῆς κυρίας καὶ τόσα ἄλλα, τὰ ὁποῖα μετ' ἀγανακτήσεως ἀπέκρουσα καὶ ἀπέδειξα τὴν ἀνακρίβειαν των.

Τὴν ἐπαύριον τὸ μεσημέρι, ἐκλήθην πραγματικῶς εἰς τὸ γραφεῖον καὶ ἐνώπιον τῶν τριῶν γυναικῶν τοῦ ὀνείρου μου, ἐξετυλίχθη ἡ ἰδία ἀκριβῶς σκηνή, ἄνευ καὶ τῆς ἐλαχίστης παραλλαγῆς. Ἡ στενοχωρία μου ἦτο μεγάλη, διότι ἔβλεπα τὸν ἑαυτόν μου ὑποχρεωμένον, νὰ ἐπαναλάβῃ ὅσα ἀκριβῶς εἶχεν ὑποθετικῶς εἴπει, κατὰ τὸ ὄνειρον.

M. Sensier

(Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς Lumiére et Verité)

Μετὰ θάνατον συνάντησις

Ἡ βασίλισσα τῆς Σουηδίας Ulrique εἰς τὰς τελευταίας της στιγμάς, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν ἐπὶ τῶν τιμῶν κυρίαν της, κόμησσαν Steenbock, εἰς τὴν ὁποίαν ἔτρεφε μεγάλην ἀφοσίωσιν καὶ ἥτις ἦτο σοβαρῶς ἐπίσης ἀσθενής, εἰς τὴν Στοκχόλμην.

Ἀφοῦ ἀπέθανεν ἡ βασίλισσα καὶ ὅταν τὸ φέρετρον ἐξετέθη εἰς λαϊκὸν προσκύνημα, οἱ φύλακες εἶδον νὰ προσέρχεται ἡ κόμησσα. Τὴν εἰσήγαγον ἀμέσως καὶ τὰς ἄφησαν μόνας.

Μὴ βλέποντες ὅμως, οἱ φύλακες, νὰ ἐξέλθῃ ἡ κόμησσα, εἰσῆλθον εἰς τὸν νεκρικὸν θάλαμον καὶ μετὰ μεγάλης των ἐκπλήξεως, παρετήρησαν ἐνηγκαλισμένας τὴν βασίλισσαν καὶ τὴν κόμησσαν.

Ἀμέσως, κάποιος ἀτμὸς ὅστις τὰς περιέβελλε, διελύθη μέχρις ὅτου ἐπανεῖδον τὴν βασίλισσαν μόνην ἐντὸς τοῦ φερέτρου της. Ἡ κόμησσα εἶχεν ἐξαφανισθῇ καὶ εἶχεν ἐπίσης ἀποθάνῃ, εἰς τὴν Στοκχόλμην, ὡς ἐξηκριβώθη, τὴν στιγμὴν τῆς ἐπισκέψεώς της εἰς τὴν βασίλισσαν.

Ἀκριβεστάτη πρόρρησις

Ὁ ἐν Σάραντι, τοῦ διαμερίσματος τῆς Σιέννας, τῆς Ἰταλίας, διαμένων Βικέντιος Σασαρόλι, ἁπλοῦς διδάσκαλος τῆς μουσικῆς, προικισμένος ὅμως ὑπὸ μεγάλης πνευματικῆς διαυγείας, εἶπε πρὸς τὴν κ. Ἀγγέλαν Μπορσέλι, ἥτις τὸν συνεβουλεύθη, τὰ ἑξῆς :

«Μὴ νομίζετε πῶς θὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ὁ σύζυγός σας θὰ ἀποθάνῃ. Ἐνῷ μοῦ λέτε, ὅτι μόνον ὀλίγα δευτερόλεπτα θὰ ζήσῃ, σᾶς δηλῶ ἐγώ, ὅτι θὰ καλλιτερεύσῃ καὶ εἰς τὰς 20 τοῦ μηνὸς θὰ τὸν θεωρεῖτε θεραπευμένον. Μέχρι τότε, ἡ κατάστασις του θὰ εἶνε τοιαύτη, ὥστε θὰ δηλώσητε τὸν ἄφευκτον θάνατόν του, ἀλλὰ θὰ γλυτώσῃ. Εἰς τὰς 20 τοῦ μηνός, θὰ ἱππεύσῃ, τὴν 21ην ὅμως θὰ ἀσθενήσῃ πάλιν καὶ ἡ κατάστασις του θὰ εἶνε περισσότερον ἀνησυχαστική. Εἰς τὰς 6 Δεκεμβρίου, θὰ δηλώσετε πάλιν τὸν προσεχῆ θάνατόν του καὶ θὰ τὸν κλαύσετε, ἀλλὰ πάλιν δὲν θὰ ἀποθάνῃ. Ἀπεναντίας, τὴν 8 Δεκεμβρίου θὰ καλλιτερεύσῃ ὀλίγον καὶ τοῦτο θὰ διαρκέσῃ μέχρι τῆς 13ης καὶ αἱ ἐλπίδες σας θὰ ἀναπτερωθοῦν. Πάντα ταῦτα ὅμως θὰ εἶνε ψευδὴς κατάστασις. Θὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν σημερινὴν ἀπελπιστικήν του κατάστασιν, θὰ χάσῃ τὴν ὁμιλίαν του καὶ τὴν νύκτα τῆς 24 πρὸς τὴν 25, ὥραν 1,30′ καὶ 12″ θὰ ἐκπνεύσῃ.»

Κρίνομεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν, ὅτι οἱ λόγοι του ἐξεπληρώθησαν μετὰ τῆς αὐστηροτέρας ἀκριβείας, τὸ δὲ γεγονὸς τὸ ἐπιστοποίησαν ἑπτὰ μάρτυρες.

Βεβαίωσις τοῦ Ρεῦνερο

Ὁ ὑποφαινόμενος ἰδιοκτήτης Λουτρῶν, ὁδὸς Πὼ ἀριθ. 51 βεβαιῶ, εἰς τὸν λόγον τιμίου ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κατωτέρω ἐξιστόρησίς εἶναι ἡ καθαρὰ ἀλήθεια τῶν γεγονότων καὶ ἡ ἀπόλυτος προσωπική μου πεποίθησις, ἐξηγμένη ἀπὸ τὰ ἐκτυλιχθέντα ἀνεξήγητα φαινόμενα ἅτινα ἐνεφανίσθησαν κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον εἰς τὸ Οἰνοπωλεῖον Τζίντζανο.

Ἰδοὺ τὰ δύο κυριώτερα γεγονότα ἅτινα, μετ' ἀπολύτου καὶ ἀκλονήτου πεποιθήσεως δύναμαι, νὰ ἐξιστορήσω.

Α′) Τὴν 27ην Νοεμβρίου, ἤμην μετὰ τοῦ κ. Φούμερο ἐντὸς τῆς Αἰθούσης. Ἡ κυρία Φούμερο εὑρίσκετο εἰς Νόλε. Ἐκαθήμην εἰς μίαν Τράπεζαν μεθ' ἑνὸς ἄλλου. Ὁ ὑπηρέτης εὑρίσκετο εἰς τὴν παραπλεύρως αἴθουσαν ἀπησχολημένος νὰ πλύνῃ φιάλας,

ἠδυνάμην νὰ τὸν παρακολουθῶ καὶ εἰς τὰς ἐλαχίστας κινήσεις. Αἴφνης δύο ὑποδήματα, μὲ προέλευσιν τὸ μαγειρεῖον, ἔπεσαν ἐμπρός μου. Ἀμέσως ἔτρεξα, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὸν κ. Φούμερο πρὸς τὸ μαγειρεῖον, διὰ νὰ συλλάβω, ἂν ὑπῆρχε, τὸν ἀστεῖον, ὅστις ἤθελε ν' ἀστειευθῇ. Ἀνήλθομεν τὴν μικρὰν κλίμακα μέχρι τοῦ παταριοῦ. Χωρὶς νὰ εὕρωμεν ὅμως, οὐδένα. Ἐκ τούτου ἐπείσθην ὅτι τὰ ὑποδήματα ἔπεσαν, αὐτομάτως, ἐνώπιόν μου. Βεβαιῶ μάλιστα ὅτι τὰ εἶδον ὅταν ἦσαν μετέωρα ἀκόμη.

Ὁ ὑπηρέτης, καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα δὲν εἶχε μετακινηθῇ τῆς θέσεώς του.

Β') Εὑρισκόμην μετὰ τοῦ κ. Μερίνι, λογιστοῦ, εἰς τὸ ὑπόγειον. Ἐφώτιζα τὸ σκότος μ' ἕνα κηρίον.

Αἴφνης ἀντελήφθημεν ὅτι φιάλαι ἐθραύοντο αὐτομάτως καὶ ὁ οἶνος ἐχύνετο.

Ὁ κ. Μερίνι δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ τὸ ὑπερφυσικὸν καὶ μ' ἐβεβαίου ὅτι ἡ ἔκρηξις προήρχετο ἀπὸ τὸ βράσιμον τοῦ οἴνου.....

Πρὸς μεγάλην μας κἔπληξιν, ἔπαυσαν τότε νὰ θραύωνται πλήρεις φιάλαι, ἀντικατασταθεῖσαι μόνον διὰ κενῶν.

Τὰ δύο ταῦτα γεγονότα καὶ ἄλλα εἰς ἃ παρέστην μοῦ ἔδωσαν τὴν πεποίθησιν ὅτι κἄτι ὑπερφυσικὸν συνέβαινε καὶ οὐχὶ ἀστειότητες τινὸς ἢ τινῶν ἢ ἀπάτη τῶν Φούμερο ἢ τοῦ μικροῦ ὑπηρέτου.

Χριστόφορος Ρεΰνερο

ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΜΑΣ

Μὲ πολλὴν χαρὰν καθιστῶμεν κοινωνοὺς τοὺς συνδρομητάς μας, συνεργάτας μας καὶ ἀναγνώστας μας καὶ ὅλους τοὺς φίλους μας, γενικῶς, τοῦ γεγονότος ὅτι ὁ «Ἕων» ἂν κρίνῃ κανεὶς ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀποτελεσμάτων, ἐσημείωσεν ἐπιτυχίαν πολὺ πλέον ἐκείνης τὴν ὁποίαν προεβλέπομεν. Εἶνε ἐξαιρετικῶς εὐχάριστον νὰ τονίσωμεν, ὅτι ὁ «Ἕων» βαδίζει σταθερῶς νὰ εὕρῃ καὶ νὰ μορφώσῃ τὸν κύκλον του, ὅστις, εὐτυχῶς διὰ τὸ ἑλληνικὸν κοινόν, φαίνεται νὰ εἶνε πολὺ μεγαλείτερος τοῦ ὑπολογιζομένου.

Βεβαίως, ἔχομεν ἀντίδρασιν σοβαράν, ἐκδηλουμένην διὰ περιφρονήσεως, διὰ εἰρωνείας, διὰ καγχασμῶν, ἀλλὰ ταῦτα πάντα ἀντὶ νὰ μᾶς πτοοῦσι, μᾶς ἐνδυναμώνουσι. Ἀκριβῶς διότι ὑπάρχουν οἱ *τέτοιοι*, ἐξεδώσαμεν τὸ περιοδικόν, δι' αὐτοὺς πρὸ πάντων. Θὰ μᾶς ἐννοήσωσι θᾶττον ἢ βράδιον καὶ θὰ ἐνδιαφερθῶσιν.

Ἀλλὰ παρὰ τὴν ἠθικὴν ταύτην ἐπιτυχίαν, λίαν σημαντικὴν καὶ ἀξιοσημείωτον, ἡ ὑλικὴ δὲν εἶνε ἀνάλογος. Δὲν κρούομεν βεβαίως τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου. Πρὶν ἐκδώσωμεν τὸ περιοδικὸν ἐφροντίσαμεν καλῶς νὰ ὑπολογίσωμεν τὰ ἀπρόοπτα καὶ τὰς δυ-

σχολίας παρομοίας ἐκδόσεως. Τὸ περιοδικόν μας θὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰ γνωστὰ πλέον εἰς ὅλους, δυσκολώτατα δὲ ὑλικά του προβλήματα.

Ὁ «Ἔων» ἐννοεῖ νὰ ζήσῃ.

Δὲν θέλει καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ὀλιγόμηνον ζωὴν παντὸς ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ. Δὲν θὰ ἀνεχθῇ νὰ ἀπειληθῇ ἀπὸ ἐφιάλτας καὶ φάσματα διακοπῆς. Δὲν θὰ παραιτηθῇ εὐκόλως καὶ δὲν θὰ πέσῃ, μὲ ἴσην εὐκολίαν, κατὰ τὸν σκληρὸν ἀγῶνά του. Ἔχει ὄπισθέν του κολοσσιαίαν ἐργασίαν νὰ κάμῃ καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτήν, *πρέπει* νὰ τὴν κάμῃ. Ἀπασχολεῖ τοὺς ἀναγνώστας του μὲ ζητήματα, τὰ ὁποῖα κανεὶς μέχρι σήμερον δὲν ἠθέλησε νὰ τοὺς τὰ ὑποβάλῃ ὑπὸ μελέτην, γυμνά, καθαρὰ καὶ νὰ τοὺς κάμῃ νὰ συμβαδίζουν, μὲ τὴν σύγχρονον διεθνῆ σκέψιν. Καὶ αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν καὶ τὸ καθῆκον νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας αὐτὸν—ὅσον δύσβατος καὶ ἂν εἶνε—ἀφοῦ πρὸς αὐτὸν ἠρχίσαμεν νὰ βαδίζωμεν.

Παραλλήλως εἰς ταῦτα, παραλλήλως πρὸς τὴν ἐνέργειαν τοῦ περιοδικοῦ, παραλλήλως πρὸς τὰ καθ' ἕκαστον μῆνα καταβαλλόμενα ὑπέρογκα ἔξοδά του, ζητοῦμεν ἢ μᾶλλον, ἂς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ εἴπωμεν, ἀπαιτοῦμεν ἀπὸ ὅλους τοὺς φίλους μας, νὰ μᾶς βοηθήσουν εἰς ὅ,τι δύνανται.

Καὶ παρακαλοῦμεν ὅλους αὐτοὺς νὰ καταστήσωσι γνωστὸν καὶ συστήσωσι θερμῶς τὸ περιοδικόν μας, εἰς ὅλους τοὺς φίλους των, εἴτε οὗτοι διαμένωσιν εἰς τὴν ἰδίαν μετ' αὐτῶν πόλιν, εἴτε ἀλλοῦ.

Τοὺς παρακαλοῦμεν, ἐπίσης, νὰ μᾶς στείλωσι τὰς διευθύνσεις ἐκείνων ἐκ τῶν φίλων των, οἵτινες θέλωσι καὶ δύνανται νὰ μᾶς παρακολουθήσωσι. Θὰ τοὺς ἀποστείλωμεν ἓν ἢ δύο φύλλα δωρεὰν ἵνα ἴδωσι καὶ μελετήσωσι τὸ περιοδικόν.

Τοὺς παρακαλοῦμεν ἀκόμη νὰ μᾶς ὑποδείξωσι ὅ,τι νομίζουσι ὅτι δύναται νὰ καλλιτερεύσῃ ἢ νὰ συμπληρώσῃ τὴν σημερινήν του ἐμφάνισιν. Ἂς ἀποτείνωνται πρὸς ἡμᾶς οἱ φίλοιμας καὶ ἂς εὑρίσκωνται εἰς διαρκῆ ἐπαφὴν μαζύ μας. Εἴμεθα πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν των.

Εἴπομεν καὶ ἄλλοτε, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ σήμερον, ὅτι κανένα ἀπολύτως ἐμπορικὸν ἢ ἐπιχειρηματικὸν σκοπὸν δὲν ἔχομεν. Θὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι, τὸ περιοδικὸν νὰ καλύπτῃ τὰ ἔξοδά του.

Θὰ ἀναμείνωμεν τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐκκλήσεώς μας ταύτης συντόμως, διότι κανεὶς ἀπὸ τοὺς φίλους μας δὲν θ' ἀρνηθῇ τὴν συνδρομὴν ποῦ ζητοῦμεν.

Ἂς σημειωθῇ λοιπὸν καλῶς.

Ὁ «Ἔων» πρέπει νὰ ζήσῃ.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἐκ τυπογραφικῆς ἀβλεψίας, ἀρκετὰ τεύχη τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἐτυπώθησαν μὲ τὰς σελίδας ἀνεστραμμένας. Ἐπροφθάσαμεν καὶ ἐπρολάβαμεν τὴν ἀποστολὴν τῶν φύλλων, εἰς πλείστους ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀγορασταί, θὰ ἔλαβον λανθασμένον φύλλον, ἰδίως εἴς τινας πόλεις τοῦ ἐσωτερικοῦ, παρακαλοῦμεν ὅπως οὗτοι μᾶς τὸ γνωρίσωσι δι' ἑνὸς δελταρίου, ἵνα τοὺς ἀποστείλωμεν ἄλλο εἰς ἀντικατάστασιν, δωρεάν.

—o—

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἐν Ἀθήναις φίλων μας ὅτι τὰ περίπτερα μὴ ὑπαγόμενα εἰς εἰδικὴν ὑπηρεσίαν διανομῆς, τὸ δὲ περιοδικόν μας, ἐξ ἄλλου, ἀγοραζόμενον παρὰ ὡρισμένου μόνον κύκλου, δὲν θὰ πωλῆται, τοῦ λοιποῦ, παρὰ ἀπὸ εἰδικὰ περίπτερα, ἀναλαβόντα τὴν πώλησίν του καὶ ἅτινα εἶνε τὰ ἑξῆς:

1) Σταθμὸς Κηφισσίας: Περίπτερον κ. Γ. Λαμπρινοῦ, δεξιᾷ τῷ εἰσερχομένῳ.

2) Σταθμὸς Σιδηροδρόμου Ἀθηνῶν-Πειραιῶς κ. Θεοχάρη.

3) Περίπτερον κ. Λ. Παπαγιάννη, ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, γωνία φαρμακείου Μαρινοπούλου.

4) Περίπτερον κ. Γιαννοπούλου, Χαυτεῖα, ἔμπροσθεν παντοπωλείου Ψαραύτη καὶ Κηρύκου.

5) Περίπτερον κ. Θ. Δραγώνα, Χαυτεῖα, γωνία ὁδοῦ Αἰόλου καὶ Σταδίου.

6) Περίπτερον κ. Λαμπρινάκου, Πλατεία Ὁμονοίας, παρὰ τοὺς πωλητὰς τῶν ἀνθέων.

7) Περίπτερον κ. Π. Κυπραίου, Πλατεία Βάθης.

8) Περίπτερον κ. Α. Παπλωματοπούλου καὶ Σια, γωνία Ἀρσακείου, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Πεσματζόγλου.

9) Περίπτερον κ. Δ. Κολυμβίτη, γωνία ὁδοῦ Πανεπιστημίου καὶ Ἐδουάρδου Λῶ.

10) Περίπτερον κ. Π. Δημοπούλου, ἐπὶ τῆς Πλατείας Συντάγματος, τὸ ἐκ τῶν τριῶν εἰς τὸ κέντρον εὑρισκόμενον.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐλπίζομεν, ὅτι καὶ οἱ εἰς τὰ προάστεια κατοικοῦντες, θὰ δύνανται εὐκόλως νὰ προμηθεύωνται τὸ περιοδικόν.

—o—

Τὸ πνεῦμα τοῦ Ἄγγλου Kendall Lincoln Achorn εἰς μακρὰν πνευματιστικὴν ἀνακοίνωσίν του, ἐδήλωσεν ὅτι κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, ἀποτέλει μέρος τοῦ ***Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τῶν Ψυχῶν.*** Ἵπτατο ὑπεράνω τῶν πεδίων τῆς μάχης καὶ ἤνοιγε τὸν δρόμον τοῦ μεγάλου ταξειδίου εἰς τὰς ψυ-

χὰς τῶν φονευομένων. Ἔμεινεν ἐπ' ἀρκετὸν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Βερδὲν καὶ προσέφερε πολυτίμους ὑπηρεσίας, εἰς τοὺς προσβαλλομένους ἀπὸ τὰ ἀσφυξιογόνα ἀέρια.

—o—

Πολλάκις ἠγέρθησαν συζητήσεις, περὶ τοῦ ἂν δύναταί τις νὰ κρατῇ ἀνημμένα κάρβουνα εἰς τὰς χεῖρας. Τοῦτο, ὡς γράφουν τὰ ἀμερικανικὰ περιοδικά, τὸ κατορθώνει ἡ κ. Ἄννα Χοῦντερ, προστατευομένη ἀπὸ τὸ πνεῦμα ἰνδοῦ τινος, ὀνομαζομένου Πάρσι. Πλύνει καλῶς τὰς χεῖράς της, ἵνα ἀποδείξῃ ὅτι δὲν ἔχει προστατευτικήν τινα οὐσίαν καὶ κατόπιν λαμβάνει ἐκ τῆς πυρᾶς κάρβουνα, τὰ κρατεῖ, τὰ μεταλλάσσει εἰς τὰς χεῖρας, χωρὶς νὰ προκληθῇ ἐννοεῖται τὸ παραμικρὸν ἔγκαυμα. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πειράματος, ὁ Πάρσι αὐτός, κάμνει ἀνάλυσιν, διὰ πνευματιστικῆς ἀνακοινώσεως, καὶ ἐπεξηγεῖ τὰς ὑπαρχούσας ψυχικὰς σχέσεις, μεταξὺ τοῦ Πυρὸς καὶ τοῦ Παγκοσμίου Πνεύματος.

—o—

Καὶ μία περίεργος θεραπεία διὰ μαγνητισμοῦ. Ὁ ἰατρὸς Φραγκ-Σίπλ, χρησιμοποιεῖ παρὰ τὰ ἄλλα μέσα καὶ τὸν πνευματισμὸν πρὸς θεραπείαν Νύκτα τινά, παρουσιάσθη κάποιος παρὰ τὴν κλίνην του ὅστις τῷ λέγει. «Ἐκτιμῶ τὰς μεθόδους σας καὶ θὰ σᾶς στείλω ἀσθενεῖς. Ζῶν ἤμην ὁ ἰατρὸς Τζῶν Ὀμίλεϋ». Ὁ ἐπισκέπτης ἐξηφανίσθη καὶ μετά τινας ἡμέρας παρουσιάσθη πρὸς τὸν ἰατρὸν Φραγκ-Σίπλ, εἷς ἀσθενὴς ὅστις ὑπεβλήθη εἰς θεραπείαν. Κατὰ τὸ τέλος ταύτης, ὁ ἀσθενὴς αὐτὸς ἐδήλωσε πρὸς τὸν ἰατρόν. «Μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς, ἐσιώπησα. Τώρα σᾶς ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι πνευματιστὴς καὶ ὅτι ἡ διεύθυνσίς σας, μοῦ ἐδόθη παρὰ πνεύματός τινος, ὅπερ μοῦ εἶπε πῶς ὠνομάζετο, ἰατρὸς Τζῶν Ὀμίλεϋ».

—o—

Εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικήν, ἐγένετο μία δολοφονία καὶ ὁ φονεὺς συνελήφθη. Ἡ ἀστυνομία ἠθέλησε νὰ ἀνθρωπομετρήσῃ τοῦτον, ὅτε ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς, παρετηρήθη λίαν εὐκρινῶς τὸ πρόσωπον τοῦ θύματος. Τὸ φαινόμενον εἶνε ἐντελῶς περίεργον.

—o—

Εἰς μίαν ἐκ τῶν πνευματιστικῶν συνεδριάσεων μιᾶς ἐκ τῶν διαφόρων ὁμάδων τοῦ ἐν Παρισίοις κέντρου Caritas, ἡ πολὺν θόρυβον καὶ ἐνδιαφέρον προκαλοῦσα κ. Βερμέϊγ, ἐκ τῶν ἰσχυροτέρων μέντιουμ, ἐνεσαρκώθη ὁλόκληρον τὸν σύζυγον μιᾶς τῶν γυναικῶν αἵτινες παρίσταντο. Ἀπέδωσε μετὰ καταπληκτικῆς ἀκριβείας τοὺς μορφασμούς του, τοὺς λόγους του, τὰς χειρονομίας του καὶ ἀκόμη ὅταν φεύγων, ἐχαιρέτισε τὴν σύζυγόν του, ἡ κ. Βερμέϊγ τῆς ἀπέτεινε τὸ χαϊδευτικὸν ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖον τὴν ἐκάλει ὁ σύζυγός της καὶ τὴν ἠσπάσθη εἰς τὸ μέρος τοῦ προσώπου ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον οὗτος ἐπροτίμα, συνηθέστερον, νὰ τὴν ἀσπάζεται.

—o—

Ἐκ τῶν δυσκολωτέρων πνευματιστικῶν πειραμάτων, εἶνε ὅσα κατορθώ-

νει πνεῦμά τι αὐτοκαλούμενον ὁ «Ἰωάννης τῶν Ἀνθέων». Εἰς μίαν συνεδρίασιν, παρήγγειλε νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν, κατὰ τὸν τρόπον ποῦ ὑπέδειξεν, ὀλίγην παραφίνην, δροσερὸν ὕδωρ καὶ ἕνα κωδωνίσκον. Ὅταν ἔσβυσαν τὰ φῶτα, τὸ μέντιουμ ὑπέφερε πολὺ καὶ ἐζήτησε νὰ τὸ βοηθήσουν διὰ τῆς σκέψεως καὶ τῆς προσευχῆς, ὕστερον δὲ ἐπρόσθεσεν.

— Ἡ παραφίνη, εἶνε κακῶς παρεσκευασμένη.

Τοῦτο ἐγένετο ἀφορμή, ὥστε τὸ πνεῦμα νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ κατασκευάσῃ μίαν ὡραίαν χεῖρα, ἀντιθέτως ὅμως κατεσκεύασε δύο ἄνθη ἐκ παραφίνης τέλεια. Εὗρον ἐπίσης καὶ μίαν χεῖρα ἀτελῆ ἐντελῶς. Τὸ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον ἀναφέρει τὸ γεγονὸς προσθέτει ὅτι ἂν τὰ ἄνθη ἦσαν παρεσκευασμένα ἐκ τῶν προτέρων βεβαίως θὰ ἦτο καὶ ἡ χείρ.

—ο—

Τὰ «Κεντρικὰ Νέα» τοῦ Σικάγου ἀναφέρουν τὴν κάτωθι περίπτωσιν. Μία κυρία ὀνόματι Φήλδ, μὴ γνωρίζουσα οὔτε στοιχεῖα ζωγραφικῆς, ἠσθάνθη μίαν ἡμέραν ἐξαιρετικὴν ὄρεξιν νὰ ζωγραφίσῃ. Πράγματι ἔλαβε τὴν γραφίδα καὶ ἤρχισε ***χωρὶς νὰ ἔχῃ συνείδησιν***, νὰ κατασκευάζῃ μικρὰ ἀριστουργήματα αἰγυπτιακῆς τέχνης, τῆς ἐποχῆς τοῦ Ραμπῆ ΙΙ. Τὰ ἔργα ταῦτα, ἡ κ. Φήλδ, τὰ ἐξέθεσε καὶ οἱ εἰδικοὶ ἀσχολοῦνται τώρα νὰ ἐξακριβώσουν, ἂν ἡ ἄνω κυρία ζωγραφίζῃ ὁδηγουμένη παρά τινος ζωγράφου τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου ἢ εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ πνεύματος τεχνίτου τινὸς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὸ καθ' ἡμᾶς καὶ αἱ δύο περιπτώσεις εἶνε πιθαναί, πιθανωτέρα ὅμως ἡ πρώτη.

—ο—

Ἡ κυρία Γκρούελ, ἥτις ἐγένετο ὁ ἀγωγὸς πολλῶν ψυχικῶν καὶ μεταφυσικῶν φαινομένων, γράφουσα πρὸς τὸ περιοδικὸν «Lumiére et Verité», ἐξηγεῖ ὡς ἑξῆς τὴν μεσάζουσαν λίαν εὐαίσθητον φύσιν της.

«Συνηθέστερον καθ' ὕπνον μᾶλλον ***βλέπω*** . . . Εἰς τὰ ὄνειρά μου, βλέπω τὸν ἑαυτόν μου αἰωρούμενον εἰς τὸν ἀέρα, διαπερνῶ τοὺς τοίχους, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτόν μου ἐξωτερικευμένον καὶ ἐννοῶ ὅτι ὁμιλῶ μὲ διάφορα ὄντα καὶ μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ τέκνου μου Μαρκέλλου. Παρετήρησα, ὅτι τὸ φῶς ποῦ βλέπω, δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ τῆς ἡμέρας. Δύναμαι νὰ παρατηρῶ τὸν ἥλιον, χωρὶς νὰ θαμβώνωμαι ἢ νὰ ἐνοχλοῦμαι».

—ο—

Τὸ σήμερον δημοσιευόμενον ἄρθρον «***Τὰ Μαγικὰ Μνημεῖα***» ἐλήφθη ἐκ τοῦ πολυκρότου συγγράμματος «ἡ Ἱστορία τῆς Μαγείας» (Βιβλ. 2ον Κεφαλ. 7ον) τοῦ διαπρεποῦς καὶ σοφοῦ Διδασκάλου καὶ μεγάλου μύστου **Eliphas Levi.**

—ο—

Ἐλάβομεν τὰ κάτωθι περιοδικά.

— «La Rose+Croix», Ἰούλιος, μὲ συνεργασίαν τῶν κ. κ. Jean Bourgiez, M. Sage, A. Leleve, κλπ.

— «Les Amitiés Spirituelles», Ἰούλιος—Αὔγουστος, μὲ ἐκλεκτὴν πάν_

τοτε ὅλην καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Sedir.

— «Ἐθνικὴ Ζωή», Ἰούλιος, περιοδικὸν ἐπίλεκτον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Σημειώνομεν τοὺς «Καντάδώρους τοῦ κ. Θ. Βελλιανίτη καὶ τὸν «Θάνατον τοῦ Μάρκου Κράλεβιτς» τοῦ κ. Λ. Ἐνυάλη.

— «Ligue Francaise», Ἰούνιος.

— «Simple Revue», Ἰανουάριος-Μάρτιος, καλλιτεχνικὸν καὶ φιλολογικόν, περιοδικὸν μὲ συνεργασίαν τῶν κ. κ. J. Dorian, Ch. Patris, H. Allacre, J. Vassivière, κλπ. κλπ.

— «Φάρος», Ἀλεξάνδρεια, τοῦ ὁποίου τὴν ἐπὶ τὸ φιλολογικώτερον ἐμφάνισιν χαιρετίζομεν εὐχαρίστως. Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 54 φύλλον δημοσιεύεται διήγημα τοῦ φίλου κ. Γ. Κιτροπούλου «Στὰ σύνορα τῆς Δόξας».

— «Le Voile d' Isis», Ἰούλιος, μὲ ὕλην, ὡς πάντοτε, ἐκλεκτήν. Σημειώνομεν μελέτην τοῦ κ. Alta, ἐπὶ τῆς ἀνελίξεως καὶ ἐξελίξεως.

— «Psyché, μὲ συνεργάτας τοὺς κ.κ. Dr. Leo Gaubert, G. Du Vaioux, Beaudelot κλπ.

— «Revue Suisse des Sciences Psychiques», Μάϊος—Ἰούνιος.

— «Clarté», κλπ. κλπ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Θ. Πλούμ. Ἐνταῦθα. Διὰ τῆς κ. Μ. Β. ἐλάβομεν συνδρομήν σας καὶ εὐχαριστοῦμεν,—*Θ. Κωστν.* Ἐνταῦθα. Ὁ ἰατρὸς κ. Λ. Κ. μᾶς ἔδωσε συνδρομήν σας. Σᾶς ἐνεγράψαμεν, ἀπεστείλαμεν φύλλα. Εὐχαριστοῦμεν.— *Γ. Παπαδ.* Ἄρταν. Δυστυχῶς τὸ ἀποσταλὲν δὲν εἶνε κατάλληλον, καίτοι καλόν. —*Σ. Πολυμεν.* Ναύπλιον. Σᾶς ἐγράψαμεν ταχυδρομικῶς.—*Α. Παπαβασιλόπ.* Ἀσλάνχγα. Σᾶς ἐνεγράψαμεν εἰς τοὺς συνδρομητάς μας καὶ σᾶς ἀπεστείλαμεν φύλλα. Ὁ «Ἔων», τὰς τρικυμίας τῆς ζωῆς ζητεῖ ἀκριβῶς νὰ κοπάζῃ καὶ νὰ προλαμβάνῃ.—*Ι. Παπαβασιλ.* Ἄρταν. Καλῶς ἠννοήσατε. Δυστυχῶς δὲν ἔχομεν νεωτέραν ἀπάντησιν. Τὸ ἀποσταλὲν δημοσιευθήσεται.—*Γ. Φιλοπ.* Ἐνταῦθα, Ἐλήφθη.—*Μ. Γλαῦκον.* Λευκάδα. Πρωτίστως πρέπει νὰ γνωρίζωμεν τὸ ὀνοματεπώνυμόν σας. Τὸ ἀποσταλὲν εἶνε δυστυχῶς ἀκατάλληλον διὰ τὴν ὕλην μας. —Spirituous. Σᾶς γράφομεν ταχ]κῶς.— *Θ. Δ. Γκάβ.* Λεχαινά. Δραχ. 12. Σᾶς ἀποστέλλομεν ὡς δεῖγμα τὸ σημερινὸν φύλλον. — *Ν. Καραγ.* Βόλον. Ἐλάβομεν δύο ἐπιστολάς σας καὶ ἐγράψαμεν ταχ]κῶς. — *Θ. Κ. Πύρ.* Ἐνταῦθα. Δημοσιεύεται καὶ τὸ δεύτερον μέρος. Στείλατε καὶ ἄλλα. —*Σ. Πολυμ.* Ναύπλιον. Θὰ σᾶς ἀποστείλωμεν προσεχῶς διότι ἔχομεν ἤδη ἀποστείλει ἀλλοῦ. Καλλίτερον νὰ ἐγγραφῆτε ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου.—*Β. Μαρκ.* Θεσ]νίκην. Πολὺ πρὸ ἡμερῶν προηγήθη τὸ περιοδικὸν «Φύσις» τοῦ κ. Πρίντεζη, ἀλλὰ βεβαίως εἶχεν ἐντελῶς ἄλλην μορφὴν καὶ περιεχόμενον. Τὰ εἰς τὸ περιοδικόν μας δημοσιευόμενα θέματα πρώτην φορὰν τίθενται ὑπὸ μελέτην τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝΑ:

La Revue Spirite
Le Bieniste
L' Idée Libre
Les Amitiés Spirituelles
La Revuc dé Marseille
Lumiére et verité
L' Heure de la Femme
Revue Suisse des Sciences Psychlques
La vie Morale
Revue des Intependants
Simple Revue
La Rose + Croix
Lnce e ombra.
Le Voile d'Isis

Συστήσατε τὸ περιοδικόν μας εἰς τοὺς φίλους σας. Ἡ σύστασίς σας εἶνε συμβολὴ καὶ βοήθεια εἰς τὴν ἔρευναν τῆς Ἀληθείας.